

Khi Rau Chân Vịt Gặp Rau Muống

Contents

Khi Rau Chân Vịt Gặp Rau Muống	1
1. Một - 1999	1
2. Hai - 2000 (phần 1)	3
3. Hai - 2000 (phần 2)	7
4. Hai - 2000 (phần 3)	11
5. Ba - 2001	17
6. Bốn - 2002	21
7. Năm - 2005	25
8. Sáu - 2008	27
9. Bảy - 2010	29
10. Tám - 2012	37

Khi Rau Chân Vịt Gặp Rau Muống

Giới thiệu

Tác giả: Cổ Vĩ Thể loại: Hiện đại, HE Editor: Umi Nếu tình yêu là rau chân vịt thì rau muống là Năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-rau-chan-vit-gap-rau-muong>

1. Một - 1999

Tác giả: Cổ Vĩ

Thể loại: Hiện đại, HE

Editor: Umi

Nếu tình yêu là rau chân vịt thì rau muống là

Năm 1999, cô gái Châu Tuệ rời thành phố Bảo Định thuộc tỉnh Hà Bắc nhỏ bé để đến thành phố Trùng Khánh phồn hoa. Châu Tuệ là một học sinh rất giỏi, nhưng người đời có câu “học tài thi phận”, kỳ thi đại học vừa rồi cô nộp nguyện vọng vào hai trường đại học và một trường cao đẳng, kết quả cô chỉ đậu trường cao đẳng. Mọi người ai cũng khuyên cô nên ôn lại, năm sau thi lại vào một trường đại học, không nên học cao đẳng. Nhưng suốt 12 năm ngồi ù lì trên ghế nhà trường, Châu Tuệ đã chán quá rồi. Cô muốn ra ngoài ngắm nhìn thế giới rộng lớn này, muốn mở mang đầu óc, muốn rất nhiều. Vì vậy, Châu Tuệ quyết định đến một trong những thành phố trực thuộc trung ương là thành phố Trùng Khánh, nhập học Trường Cao đẳng kỹ thuật Trùng Khánh. Đây là lần đầu tiên trường đổi tên, tên ban đầu khi thành lập vào năm 1952 là Cao đẳng xây dựng nghề Trùng Khánh.

Lần đầu tiên Châu Tuệ gặp Vương Huy là khi lớp tổ chức buổi liên hoan đầu năm. Khi ấy, bọn Châu Tuệ vừa mới hoàn thành khóa học quân sự, khóa học này đã bào mòn năm cân thịt của cô. Vì vậy, câu đầu tiên trong lá thư cô gửi về mẹ là “Trùng Khánh chính là lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân.”

Cách đây hai tuần, Châu Tuệ vừa mới đến thành phố này, cô như hóa thành chú chim nhỏ tự do bay lượn trên bầu trời Trùng Khánh xinh đẹp. Cô thấy được dòng người tấp nập, thấy được khí thế bức người của quảng trường Triều Thiên Môn, cảm nhận được sự hào hùng của sông Trường Giang hùng vĩ, say mê với cảnh về đêm nơi phố núi, hào hứng thưởng thức món lẩu cay đặc sản của thành phố này. Nhưng giờ đây, cô lại cảm thấy mình như một con vịt ngốc nghếch vừa mới trốn ra từ nồi lẩu, xấu xí, què mùa, hợm hĩnh trong khi xung quanh đều là Khổng Tước cánh dài cao quý. Thật ra Châu Tuệ ột mét sáu, làn da trắng nõn mịn màng, dáng người đầy đặn, là một bông hoa rực rỡ ở nơi cô ở. Nhưng đối với thành phố này, cô chỉ là một cô gái bình thường lọt thỏm giữa một rừng mỹ nữ toàn thân tỏa ra khí chất thành thị. Châu Tuệ cố nén nước mắt, nói với mẹ rằng cô nhớ nhà.

Vương Huy nhập học sau Châu Tuệ hai tuần, nói cách khác, anh chàng bỏ qua bước làm quen sơ đẳng, nhảy cóc đến bước yêu đương. Vì vậy, trong buổi liên hoan lớp, Vương Huy là chàng trai trắng nhất, cũng có sức hấp dẫn nhất. Theo cách nói bây giờ thì chính là anh đứng giữa bụi cây nhưng một hạt bụi cũng chẳng vướng thân. Anh ôm đàn ghi-ta, hát bài hát thịnh hành nhất năm 1999, bài “Cô gái trấn nhỏ” của Đào Khôn:

”Còn nhớ nhiều năm trước khi đôi ta tay trong tay

Em thẹn thùng không dám nhìn anh

Chỉ biết ngây ngốc ngẩn đầu nhìn bầu trời đầy sao

Em thật trong sáng, tinh khôi

Ngày biết em nhận được giấy báo

Anh bỗng hoảng loạn vô cùng

.....”

Vương Huy hát được một đoạn thì các bạn trong lớp cũng cùng hòa ca. Lúc ấy, giáo viên chủ nhiệm lớp bọn họ là giáo sư Thái đã nghĩ hẫng là tiểu tử Vương Huy này đã đến nhầm chỗ, đây là nơi học những con chữ khô khan, là lớp chứng khoán 9901, trong khi nhẽ ra tiểu tử này phải nên học ở trường nghệ thuật. Nhưng điều làm bà kinh ngạc hơn cả là sau khi nghe xong bài hát này, đột nhiên Châu Tuệ bật khóc, như moi tìm moi ruột ra mà khóc.

Giáo sư Thái bối rối, chẳng lẽ nữ sinh này cũng học nhầm trường? Buổi liên hoan kết thúc, bà nói chuyện với Châu Tuệ một lúc lâu, cuối cùng rút ra kết luận mang tính lịch sử, giọng hát của Vương Huy có thể khiến người ta nhớ nhà, và Châu Tuệ cũng khắc ghi cái tên mang tính chất lịch sử của đời cô - Vương Huy.

Lên đại học, những việc đầu tiên cần làm là làm quen với bạn bè, với trường lớp, phải biết nơi nào có cái này, chỗ đó có xe đến đâu,... rồi sau đó mới tới phần quan trọng nhất: yêu đương. Phòng của Châu Tuệ gồm có sáu người, ngoài cô ra còn có ba cô gái Trùng Khánh và hai cô nàng Tứ Xuyên. Cả năm cô bạn đều chọn đối tượng hẹn hò là Vương Huy, cả đêm cứ bàn tán về anh. Chu Đình, một trong ba người ở Trùng Khánh, rất thân thiện quảng đại, cô ấy không chỉ biết rõ gia phả mười tám đời nhà Vương Huy mà còn có thể kể vanh vách quãng thời gian trung học của anh: Vương Huy quê ở Sơn Đông, bạn gái anh là bạn học của anh

hỏi cấp ba, hiện tại đã thi đậu vào Học viện âm nhạc Trung ương. Thật ra anh cũng muốn thi cùng trường với bạn gái nhưng gia đình anh không đồng ý cho anh theo đuổi âm nhạc, ép anh vào trường này.

Những tin tức của Chu Đình làm mọi người trong ký túc xá không biết phải nói gì, còn lòng Châu Tuệ lại càng thêm giá lạnh. Chu Đình nói sớm muộn gì Vương Huy cũng sẽ bị con gái Trùng Khánh chinh phục, làm hai cô gái Tứ Xuyên cực kỳ bất mãn, kết quả năm cô gái chia làm hai phe tranh luận xem Vương Huy sẽ thích con gái Trùng Khánh hay Tứ Xuyên, rồi cuộc tranh luận ngày càng nghiêm trọng, dẫn đến kết quả là năm cô nhào vào đánh nhau. Châu Tuệ chưa từng thấy con gái đánh nhau bao giờ nên rất sửng sốt, sửng sốt hơn nữa là hai cô bạn Tứ Xuyên lại dụ dỗ cô về phe họ để cân bằng lực lượng. Đêm đó, ba cô gái Trùng Khánh và hai cô bạn Tứ Xuyên tranh nhau giành giật Châu Tuệ về phe mình, cuối cùng Châu Tuệ quyết định không theo phe nào cả. Quyết định đó đã dẫn đến cuộc sống đại học khá bức bối của Chu Tuệ: sống dưới hai thanh kệp, đó là sự tranh đua của hai phe Trùng Khánh và Tứ Xuyên.

So với cuộc sống đầu đả, chán ghét lẫn nhau giữa những người cùng phòng của Châu Tuệ thì cuộc sống chốn ký túc của Vương Huy lại tươi sáng như ánh mặt trời. Anh chăm chú viết thư cho bạn gái thời trung học là Cố Tiểu Yến trong khi bọn bạn cùng phòng lại bàn tán rôm rả về mấy bạn nữ trong lớp. Bọn họ muốn tạo không khí “yêu đương” để Vương Huy càng thêm “chuyên tâm” viết thư cho bạn gái để giữ vững tình cảm của hai người, vì họ biết rõ chỉ cần Vương Huy muốn thì mấy bông hoa xinh đẹp kia sẽ tự nguyện ngã vào vòng tay anh, lúc ấy, cho dù bọn họ có là sói thì cũng không thể giành với anh. Nhưng không ngờ khi Vương Huy viết được mười trang giấy thì đột nhiên xé nát rồi ném vào sọt rác làm mấy người bạn cùng phòng hết hồn, rồi sau lại nghe anh nói anh không xứng với Cố Tiểu Yến thì bọn họ thật sự hết hoảng. Mọi người vội vàng xúm lại bày mưu tính kế giúp Vương Huy giữ chặt Cố Tiểu Yến. Dưới sự khích lệ nhiệt tình của bạn cùng phòng, Vương Huy lấy hết dũng khí viết một bức thư tình ướt át rồi đi gửi thư cũng dưới sự hộ tống của bạn cùng phòng. Để đỡ bòn chòn vì không biết Cố Tiểu Yến sẽ phản ứng ra sao khi đọc bức thư thâm tình của mình, Vương Huy đã nghĩ ra một trò chơi, đó là tất cả mọi người trong phòng phải viết ra tên người trong lòng và phải nói rõ lý do vì sao yêu mến, như vậy không tránh được việc sáu người cùng phòng thích cùng một cô gái rồi lại xảy ra những mâu thuẫn không đáng có, mà còn có thể giúp đỡ lẫn nhau để rước nàng về dinh.

Vốn dĩ mục đích tốt đẹp như vậy nhưng không ngờ vừa mới bắt đầu thì đã xảy ra vấn đề. Trong phòng có hai người cùng để ý cô gái Trùng Khánh tên Chu Đình, vì thế đành phải chơi trò bốc thăm, ai bốc trúng mảnh giấy ghi tên Chu Đình thì có thể quang minh chính đại theo đuổi người ta, còn người kia buộc phải từ bỏ. Anh chàng xui xẻo bốc trúng mảnh giấy trống trơn thì không thể chấp nhận được, làm ầm lên một hồi, đến khi mọi người khuyên giải hồi lâu anh ta mới ghi tên một cô gái khác, lý do là cô ấy có nét giống Chu Đình. Vương Huy dứt khoát ghi tên Cố Tiểu Yến, lý do họ là thanh mai trúc mã. Phùng Tùng không tin tưởng Vương Huy, anh ta nói nhiều khả năng Vương Huy sẽ tìm một người dự phòng, khi cãi nhau với Cố Tiểu Yến, rất có thể Vương Huy sẽ chơi xấu mà dụ dỗ người thương của bạn. Mặc dù Vương Huy kiên quyết sẽ không bao giờ đụng đến người trong lòng của bạn bè nhưng mọi người trong phòng vẫn không tin, ép anh phải viết ra một cái tên “phòng bị”. Vương Huy suy nghĩ kỹ càng, cân nhắc thiệt hơn rồi nghiêm túc viết ra hai chữ: Châu Tuệ, lý do là ngực cô ấy to. Lúc này Phùng Tùng mới dấm ngực tiếc nuối vì sao bọn họ chỉ mãi mê gương mặt của các cô nàng Trùng Khánh, Tứ Xuyên mà quên mất vòng một của Châu Tuệ có thể khiến bất cứ người đàn ông nào chảy máu mũi, quả nhiên vẫn là ánh mắt của Vương Huy sắc bén nhất. Hiệp ước không tơ tưởng đến người thương của nhau cứ như vậy mà được ký kết.

Từ đó, Vương Huy nổi tiếng là nam sinh dịu dàng nhất trường, còn Châu Tuệ vì bị Vương Huy nhắm trúng nên cũng nổi tiếng với vòng một của mình.

Năm 1999 cứ thế mà nhanh chóng trôi qua, Châu Tuệ đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Mặc kệ người ta quý mến hay ghét bỏ cô thì những niềm vui và nỗi buồn cũng bắt đầu từ đó.

2. Hai - 2000 (phần 1)

Hai – 2000 (phần 1)

Editor: Umi

Năm 2000 là năm bước sang thế kỷ mới, lẽ ra mọi thứ phải sáng sủa nhưng phòng ký túc của Vương Huy lại mang một vẻ u tối. Hiệp ước một năm trước bị phá vỡ hoàn toàn. Ông cha ngàn đời nay đã dạy “Lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước”, bọn Phùng Tùng hoàn toàn tin tưởng câu nói này, nhưng bọn họ lại quên mất ông cha ngày xưa cũng có nói ““Thỏ khôn không ăn cỏ gần hang”, vì vậy trong khi bọn họ còn đang u u mê mê chưa hiểu gì thì “cỏ” của bọn họ đã bị “thỏ” khác ăn sạch rồi. Mà người bị thăm nhất phòng bọn họ chính là hoàng tử trong lòng của biết bao cô gái trong trường – Vương Huy. Trong một năm qua, Vương Huy không ngừng viết thư bày tỏ nỗi lòng với Cố Tiểu Yến nhưng vẫn không giữ được trái tim người đẹp, cô ấy đã bị chinh phục bởi một anh chàng tài hoa học cùng trường. Khi nghe được tin này, Vương Huy hoàn toàn suy sụp, anh nhốt mình trong phòng, suốt ba ngày liền chỉ biết la hét rồi dầm tay vào tường. Sang ngày thứ tư tình hình cũng không khá hơn chút nào, rốt cục Phùng Tùng không nhịn nữa, đau lòng nói với Vương Huy: “Ca sĩ à, cậu đừng hét nữa được không? Cậu cứ la hét như vậy thì sẽ bị rách họng đó.”

Wương Huy thẫn thờ nhìn Phùng Tùng: “Tớ đã rất cố gắng nhưng tại sao cô ấy lại muốn ở bên cạnh người khác? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao???”

Phùng Tùng đau khổ nhìn Vương Huy, trầm nghĩ, người anh em, nếu biết vì sao thì tớ đã không độc thân tới bây giờ.

Wương Huy ôm đầu nằm trên giường bật khóc nức nở. Bọn Phùng Tùng biết Vương Huy thật lòng với cô Cố Tiểu Yến gì đó nên rất lo, sợ anh sẽ giống Lâm Đại Ngọc vì tình mà tự tử nên ngày đêm thay phiên nhau ở cạnh trông nom anh. Việc này truyền đến tai giáo sư Thái, bà rất tức giận, lập tức đến gặp Vương Huy mắng: “Wương Huy, nếu em cứ mãi giữ bộ dáng như thế này thì tôi buộc phải cho em thôi học.”

Wương Huy không hề sợ lời đe dọa của giáo viên chủ nhiệm, nói: “Cô không hiểu đâu.”

Giáo sư Thái bị chọc giận, chỉ tay vào Vương Huy: “Wương Huy, tôi nói cho em biết, em đừng cho rằng hôm liên hoan em ôm đàn ghi-ta hát tình ca là muốn làm gì cũng được. Nếu em không tự chấn chỉnh bản thân thì tôi thật sự sẽ cho em thôi học.”

Trùng hợp lúc này Châu Tuệ chạy tới giao bài tập cho giáo sư Thái, bà lập tức chỉ vào cô: “Wương Huy, em nhìn Châu Tuệ đi! Lúc đầu khi em hát ‘Cô gái trấn nhỏ’, em ấy đã khóc nhiều như thế nào em còn nhớ không? Em ấy vì nhớ nhà mà khóc, thế rồi giờ thì sao? Người ta giờ là lớp phó học tập, là tay săn học bổng của trường. Còn em thì sao? Không trốn học thì là muốn chết vì thất tình! Nếu em cứ như vậy thì tôi nói cho em biết, con đường thôi học của em không còn xa nữa đâu.”

Wương Huy lạnh lùng nhìn cô giáo: “Vốn dĩ em cũng không muốn học.”

Lần này giáo sư Thái đã thực sự nổi cơn thịnh nộ: “Được! Vương Huy, ngay bây giờ tôi sẽ đi làm giấy thôi học cho em.”

Châu Tuệ thấy giáo sư như muốn làm thật thì vội vàng nói: “Giáo sư Thái, cô cứ giao Vương Huy cho em, nhất định em sẽ làm cậu ấy tỉnh lại.”

“Thức tỉnh? Bộ dạng đó của cậu ta còn có thể thức tỉnh ư?”

“Giáo sư, cô cho em thời gian một tháng, nhất định em sẽ khiến cậu ấy hát lại bài ‘Cô gái trấn nhỏ’”

“Cậu ta còn có thể hát lại bài đó sao? Em nhìn cậu ta xem, suốt ngày cứ la hét om sòm, xem chừng ký túc xá sắp trở thành bệnh viện tâm thần vì mọi người sắp bị cậu ta làm phát điên rồi.”

“Giáo sư, nếu em không khuyên nhủ được cậu ấy thì cái mác lớp phó học tập này còn ý nghĩa gì nữa? Xin cô hãy tin tưởng em.”

Giáo sư Thái luôn tin tưởng Châu Tuệ, mà thật ra bà cũng không nỡ đuổi Vương Huy. Mặc dù thành tích của anh không bằng Châu Tuệ nhưng bà biết thật ra anh cũng rất xuất sắc, với tài năng chơi ghi-ta và hát hò của anh cũng có thể làm bà nở mày nở mặt với các thầy cô giáo khác. Vả lại tuy nhìn bề ngoài bà có vẻ nghiêm khắc nhưng thật ra bà cũng như những người phụ nữ khác ở Trùng Khánh, rất tốt bụng và dễ mềm lòng.

Năm 2000, tiểu thiên hậu châu Á Lương Tịnh Như phát hành ca khúc “Dững khi” rung động lòng người. Đêm đó, Châu Tuệ ôm cát-sét nghe đi nghe lại bài hát đó mãi. “Cuối cùng thì em cũng đi đến quyết định này. Chẳng cần nghe những lời người ta. Chỉ cần có lời khẳng định của anh...”, cứ như vậy cảm xúc trong lòng Châu Tuệ càng lúc càng mãnh liệt, rồi không kìm nén được nữa, cô vừa khóc vừa lẩm nhẩm theo lời bài hát. Chu Đình đang ngủ ở giường trên hết hồn, cứ nghĩ phòng các cô được ma quỷ ghé thăm, mặc kệ trên người chỉ đang mặc quần lót run rẩy ôm gối nhảy xuống giường, đến khi phát hiện giữa đêm hôm khuya khoắt Châu Tuệ đang ngồi trên giường hát tình ca thì cô nàng nổi điên, giật lấy chiếc cát-sét của Châu Tuệ ném mạnh xuống sàn. Châu Tuệ cũng nổi giận, giơ tay bóp cổ Chu Đình. Bốn người cùng phòng nghe thấy tiếng ồn ào thì tỉnh dậy xem có chuyện gì, vừa mở mắt thấy tình huống đang xảy ra thì cuống quýt, hai cô nàng Tứ Xuyên vội vàng chạy tới ngăn Châu Tuệ, hai cô nàng Trùng Khánh còn lại mặc dù rất muốn bênh vực Chu Đình nhưng vì còn phải nhờ vả Châu Tuệ trong kỳ thi sắp tới nên không thể làm gì khác phải kéo Chu Đình ra, nhờ vậy mà cuộc chiến mới kết thúc.

Châu Tuệ là cô gái mang đầy đủ phẩm chất của con gái Hà Bắc, cô hiền lành chất phác nên không bị ai ghét, trong phòng ký túc thì cô cũng rất siêng năng chịu khó, không tranh cãi với ai bao giờ nên bọn người cùng phòng cũng không có thành kiến gì với cô. Bất mãn lớn nhất của bọn họ về cô là lúc đầu cô không chọn đứng về phe nào trong cuộc chiến tranh giành Vương Huy, điều này làm năm cô nàng ở hai phe khá thất vọng. Nhưng thất vọng thì sao chứ? Bọn cô bây giờ đều là những bông hoa đã có chủ, chuyện vì Vương Huy mà đấu đá lẫn nhau đã bị vứt lên chín tầng mây từ lâu rồi. Thật ra bọn cô cũng từng hận Vương Huy, hận anh tại sao cứ viết thư tình trong suốt một năm cho cô gái nào đó ở Bắc Kinh, hận anh tại sao các cô không phải là người con gái mà anh sẽ trao thư... Rồi thời gian cứ thấm thoát trôi qua, cuối cùng các cô không đợi được nữa, đành phải để những con thỏ khác quần lấy mình. Vậy là chỉ còn Châu Tuệ vẫn ôm mối tình si với Vương Huy. Một năm nay, cô đau khổ chứng kiến Vương Huy đặt hết tâm tình vào những cánh thư tình, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ sẽ cắt đứt đoạn tình cảm trong lòng mình. Cũng có những giây phút Châu Tuệ cô đơn, trống trải, cô yếu lòng muốn đón nhận những người con trai đang ra sức theo đuổi cô thì không hiểu sao, nội tâm cô có một niềm tin mãnh liệt rằng Vương Huy sẽ lại hát ‘Cô gái trấn nhỏ’, chỉ hát cho riêng mình cô, vì chỉ có một mình Châu Tuệ cô hiểu được tình ý nồng nàn trong những ca từ của bài hát.

Hôm sau, Châu Tuệ dẫn Vương Huy đến sông Trường Giang ngắm cảnh, cô hy vọng “Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông” cũng sẽ cuốn trôi luôn sự nhớ nhung của Vương Huy dành cho người cũ. Thời gian này, Vương Huy cứ ngây ngốc trốn trong phòng mà không chịu nhấc chân ra ngoài nửa bước. Không còn cách nào khác, Châu Tuệ gom hết dũng khí rồi sải chân đi vào ký túc xá nam lôi anh ra ngoài này dưới sự giúp đỡ của các bạn cùng phòng của anh. Lúc này, khi cô vừa bước vào phòng túm cổ áo Vương Huy, bọn Phùng Tùng ngây người, đợi đến khi Châu Tuệ nói đây là nhiệm vụ mà giáo sư Thái giao phó, nếu bọn họ không làm được phải chịu phạt thì bọn họ mới kể lời người kéo Vương Huy đến bờ Trường Giang.

(“Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông”: Lời bài hát trong bài hát cùng tên, nhạc phim Tam quốc diễn nghĩa do Dương Hồng Cơ trình bày.)

Vương Huy cứ ngồi trên bờ sông từ lúc xế chiều đến khi mặt trời lặn, bọn Phùng Tùng mắt kiên nhẫn nhìn về trước, bỏ lại Vương Huy và Châu Tuệ với mảnh hoàng hôn xa xăm.

Hoàng hôn trên sông Trường Giang rất đẹp. Châu Tuệ say mê ngắm khung cảnh trữ tình đó, nói với người bên cạnh: “Vương Huy, tôi ngâm thơ cho cậu nghe nhé.”

Vương Huy ôm đầu, không quan tâm tới Châu Tuệ.

Châu Tuệ hít sâu một hơi rồi bắt đầu đọc:

“Sông Trường Giang đổ từ núi tuyết

Cuộn cuộn sóng nước chảy về đông

Dịu dàng uyển chuyển dòng sữa ngọt

Nuôi dân tộc ta lớn từng ngày.”

Vương Huy nhìn người con gái đang say sưa đọc thơ ở bên cạnh, mở miệng: “Ngực cậu lớn thật đấy.”

Châu Tuệ không nghe rõ, hỏi lại: “Cậu vừa nói gì?”

“Tôi nói ngực cậu thật sự rất to, mọi người ở ký túc xá nam đều gọi cậu là cô gái ngực to.”

Châu Tuệ ngẩn người nhìn Vương Huy, một phần mười giây sau mới có phản ứng, cô chỉ bàn tay đang run lên vì tức giận vào Vương Huy: “Cậu là đồ lưu manh, tất cả các cậu đều là lưu manh!”

Dứt lời Châu Tuệ liền xoay người hậm hực bỏ chạy, bỏ mặc Vương Huy đang cười khùng khục ở lại một mình. Anh đứng dậy, ngẩng nhìn khung cảnh đang dần bị bóng tối xâm chiếm. Nhìn những ánh đèn phát ra từ những chiếc thuyền đánh cá của ngư dân, Vương Huy chợt nhớ đến bài hát ‘Tiếng sóng vẫn như xưa’ của nam ca sĩ Mao Ninh.

“Mang theo một chiếc đèn biển

Hãy để ánh sáng này sưởi ấm đôi mắt tôi

Lưu lại đây một tấm chân tình

Hãy để tình cảm này đổ lại bến Phong Kiều

Em của bao ngày xa cách

Nhất định vẫn giữ được nét cười hôm nào

Năm tháng lặng lẽ trôi xa

Liệu ta có thể chấp nhận sự đổi thay của đối phương?

Bình minh ló dạng

Vốn vẫn là khởi đầu của ngàn năm bốn ba gió sương

Tiếng sóng vỗ vẫn như hôm nao

Mà sao chẳng thể tìm lại được buổi đêm thưở ban đầu

Em và tôi của giờ đây

Làm thế nào tái hiện lại câu chuyện của quá khứ đã trôi xa?

Chiếc vé tàu cũ kỹ này đây

Có thể bước đến chiếc thuyền chở khách của em không?”

Hát đến đó, nước mắt đã ướt đầm trên gương mặt tuần tú của Vương Huy.

“Cậu có thể sỉ nhục tôi, nhưng tôi không thể bỏ mặc cậu được.”

Nghe giọng nói của Châu Tuệ vang lên ở phía sau, Vương Huy bỗng dừng nổi hứng làm thơ:

“Tôi ở đầu nguồn con sông lớn

Em lại ở tận cuối Trường Giang

Mỗi ngày nhớ em, nhưng không thấy

Liệu em có biết: uống chung dòng?”

(Trùng Khánh nằm tại thượng du Trường Giang. Sông Trường Giang khi chảy xuống đồng bằng, một phần sẽ chảy vào một con sông nhân tạo để cung cấp nước cho các thành phố khác, trong đó có Bắc Kinh.)

“Làm thơ về chuyện đã qua có ích gì, có làm cậu hết thất tình không? Thất tình thì phải đi uống rượu. Đi thôi, chúng ta đi uống rượu.” Châu Tuệ túm tay Vương Huy kéo anh đến quán lẩu nổi tiếng ở khu phố Dương Gia Bình thuộc quận Cửu Long Pha.

(Cửu Long Pha (chữ Hán giản thể: 九龙坡区, Hán Việt: Cửu Long Pha khu) là một quận thuộc thành phố trực thuộc trung ương Trùng Khánh, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Quận này nằm ở phía tây nam của thành phố Trùng Khánh, có diện tích 432 km², dân số năm 2006 là 780.000 người, mã bưu chính 400050. Phía

đông và tây bị Trung Lương Sơn ngăn cách. Cửu Long Pha được chia thành 7 khu phố: Dương Gia Bình, Tạ Gia Loan, Thạch Bình Kiều, Trung Lương Sơn, Thạch Kiều Phố, Du Châu Lộ và 11 trấn.)

Vương Huy ngơ ngác nhìn nôi lấu nghi ngút khói, rồi lại nhìn Châu Tuệ, thấy cô đang cầm một chai bia nốc ừng ực, uống xong nói lớn: “Có gan uống thi với tôi không?”

Vương Huy lại một lần nữa nhìn chai bia rỗng không trên tay Châu Tuệ, không nói gì vợ lấy một chai bia trên bàn dốc vào miệng.

Chín giờ bốn mươi phút tối, Vương Huy đưa Châu Tuệ say không biết trời đất là gì về trường, vì dì Trần không cho Vương Huy vào ký túc xá nữ nên anh đành gọi bọn Chu Đình xuống đưa Châu Tuệ lên phòng.

Bọn Chu Đình không hề nghĩ Châu Tuệ lại uống say đến mức này, cùng nhau đỡ cô về phòng. Về đến phòng, Châu Tuệ ôm Chu Đình đòi kết nghĩa chị em, lòng Chu Đình bỗng dưng mềm lại. Mặc đã xảy ra ẩu đả với Châu Tuệ nhưng dù sao Chu Đình cũng là con gái Trùng Khánh chính gốc, bề ngoài hung dữ nhưng thật ra sự dịu dàng, mềm lòng, tốt bụng đã ngấm ngấm ăn sâu vào trong máu. Chu Đình bận rộn dọn dẹp “sản phẩm” của Chu Tuệ sau khi cô nằng ỏi lung tung ra khắp phòng, nghĩ rằng có lẽ ới mệt thì Châu Tuệ sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, nào ngờ cô nằng Châu Tuệ này là một con ma men, say rồi là làm loạn không biết gì. Cả đêm hôm đó, Châu Tuệ hét la hét thì lại nằng nặc bắt mấy cô bạn cùng phòng hát ‘Cô gái trấn nhỏ’ cho cô nghe, bọn họ không khuyên can được nên phải hát để vừa lòng Châu Tuệ. Vì phòng bọn cô quá ồn ào nên các bạn ở phòng kế bên phải qua cầu nhau, yêu cầu bọn cô trật tự để khỏi làm phiền bọn họ. Thế là cảnh đánh nhau giữa các nữ sinh đã được tái hiện ở ký túc xá nữ. Cô bạn ở phòng cạnh bên bị Châu Tuệ đánh cho sưng cả mặt mũi, vậy nên lần đầu tiên trong đời, Châu Tuệ bị phạt viết bản kiểm điểm và bị cách chức lớp phó học tập.

So với hình tượng con ma men đã bị gán cho Châu Tuệ thì sau đêm uống say đó, nhiều người thấy Vương Huy như được giải thoát, thoải mái, nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không còn suốt ngày khóc lóc như Lâm Đại Ngọc nữa, ngược lại luôn miệng mắng Cố Tiểu Yến là đồ tiện nhân, cũng mắng luôn mình tại sao không có mắt lại đi yêu đồ tiện nhân như vậy. Cuối cùng, sau một buổi luôn phải bắt đắc dĩ nghe Vương Huy mắng mười tám đời tổ tông nhà Cố Tiểu Yến thì mấy người Phùng Tùng rút ra kết luận, rốt cục Vương Huy đã nghĩ thông và chôn vùi mối tình si của mình.

Umi: Hai đoạn thơ phía trên của Châu Tuệ và Vương Huy là do mình dựa vào ý mà tự làm thành như vậy, nếu không hài lòng thì mong mọi người bỏ qua và góp ý :)

3. Hai - 2000 (phần 2)

Editor: Umi

Chiều chủ nhật, lớp Châu Tuệ tổ chức một buổi “đại hội kiểm điểm”, giáo sư Thái bắt buộc cả lớp phải tham gia không thiếu một ai. Buổi kiểm điểm bắt đầu lúc hai giờ và kết thúc vào bốn giờ. Trong hai tiếng đồng hồ, Châu Tuệ đã phát huy hết khả năng văn chương của mình, câu từ ướt át, tình cảm dạt dào, giọng nói xúc động, có thể kể một đoạn như sau: “Chúng ta là những người từ khắp năm châu bốn bể tụ họp về đây, về một lớp học nhỏ bé ở Trùng Khánh phồn hoa này, tình cảm sâu đậm chẳng khác nào anh em một nhà, và chúng ta đã thật sự là một gia đình. Tôi rất trân trọng gia đình này, và rất yêu quý anh chị em trong gia đình, vì vậy, mong mọi người cho tôi thêm một cơ hội để tiếp tục làm thành viên của gia đình này. Nếu mọi người không đồng ý thì tôi sẽ trở thành điều sai lầm của bố mẹ, sẽ là vết nhơ trong cuộc đời họ. Thân là lớp phó học tập, vậy mà không chịu nghiêm túc học hành, không đặt học tập lên trên hết mà lại nhậu nhẹt say xỉn, còn gây gổ đánh nhau, bố mẹ nào có thể chấp nhận được việc làm này của con cái? Tôi có lỗi với ba mẹ, có lỗi với hương thân phụ lão, cũng có lỗi với thành phố núi xinh đẹp này. Em xin lỗi giáo sư Thái, tớ xin lỗi tất cả anh chị em trong gia đình vì đã làm mất thể diện của mọi người. Châu Tuệ tôi xin thề từ nay về sau sẽ không uống rượu, nếu thấy tôi uống một giọt rượu nào nữa thì mọi người cứ đem tôi vứt xuống sông Trường Giang, tôi sẽ không oán trách nửa lời.”

Chờ đến khi Châu Tuệ đọc xong bản kiểm điểm, giáo sư Thái đi lên đọc lần lượt từng điều trong bảng nội quy dài lê thê, thì ở dưới Chu Đình và Phùng Tùng đang chụm đầu nói chuyện. Sau một hồi bàn tán, hai người đưa ra kết luận: toàn bộ bài kiểm điểm của Châu Tuệ không hề nhắc đến Vương Huy, rõ ràng là Châu Tuệ ngốc nghếch đã ôm mối tình si với Vương Huy hết thuốc chữa rồi.

Chu Đình càng nghĩ càng tức, đến khi không nhịn được nữa thì viết cho Vương Huy một mảnh giấy đe dọa: ‘Con rùa rụt đầu kia, cậu phải gánh trách nhiệm cùng Chu Tuệ, nếu không tôi sẽ cho cậu biết tay.’

Vương Huy sững sờ nhìn mảnh giấy nhỏ trên tay không biết nên nói gì, thật ra anh còn chưa xác định được ‘con rùa’ mà cô gái Trùng Khánh kia nhắc tới có phải là anh không.

Phía trên, giáo sư Thái yêu cầu cả lớp biểu quyết cho phần kiểm điểm của Châu Tuệ, trừ Vương Huy thì ai cũng giơ tay đồng ý bỏ qua cho Châu Tuệ lần này. Giáo sư Thái thấy vậy thì tuyên bố Châu Tuệ được “tha thứ”, lúc này Vương Huy mới chậm rãi đứng lên nhận hết trách nhiệm về mình, bảo rằng lần này lỗi hoàn toàn thuộc về anh, không liên quan gì đến Châu Tuệ, vì vậy người nên viết bản kiểm điểm là mình. Giáo sư Thái nhìn anh, sau đó chỉ nói nếu anh muốn thì viết bản kiểm điểm rồi nộp cho bà, hôm nay kết thúc tại đây.

Buổi kiểm điểm kết thúc, Vương Huy hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, cứ như vậy ngơ ngác ngác suốt hai tiếng đồng hồ trong phòng học, còn Châu Tuệ đã được các bạn cùng phòng hộ tống về ký túc xá rồi ra sức “tân trang” cho cô, sau đó cả bọn kéo cô đến con đường phồn hoa, phát triển nhất thành phố Trùng Khánh để ăn mừng.

Bọn Phùng Tùng luôn mồm châm chọc nói Vương Huy không phải là đàn ông chân chính, chờ qua thời khắc nguy nan mới làm Đồng Tồn Thụy. Vương Huy biết mình đuối lý nên không nói gì, sau một hồi cân nhắc suy nghĩ, anh quyết định sẽ an ủi Châu Tuệ. Thế là Châu Tuệ nhận được một túi lê do đích thân Vương Huy đem đến khi bọn cô đang vui vẻ ở Dương Gia Bình.

Đồng Tồn Thụy (1929 - 1948): là quân nhân của đội dã chiến quân Đông Bắc của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Năm 19 tuổi, khi quân giải phóng tấn công Quốc Dân đảng, anh đã dùng thân mình ôm bao thuốc nổ phá tan một lô cốt trọng yếu để mở đường cho đồng đội.

Túi lê bị nằm cô nàng cùng phòng tiêu diệt nhanh gọn lẹ nhưng Châu Tuệ không mấy để tâm. Đêm đó cô mất ngủ. Cô hiểu rõ hàm ý của Vương Huy khi đưa cô túi lê này. Anh muốn giữa hai người vốn dĩ chưa có bắt đầu thì nên dừng lại ở đây thôi, anh không còn tin vào tình yêu của phụ nữ nữa. Lăn qua lộn lại cả đêm, Châu Tuệ đưa ra quyết định: cô sẽ quên Vương Huy, cô đã quá mệt mỏi với tình yêu thầm kín của mình.

Thời gian học đại học của nhiều người cơ bản cũng chỉ là hết ăn thì ngủ, ngủ dậy lại ăn, ăn xong thì chơi, chơi mệt lại ngủ, chỉ khi nào cận kề ngày thì mới hốt hoảng vắt chân lên cổ mà chạy. Nhưng Châu Tuệ không nằm trong số đó. Sau buổi kiểm điểm, cô đặt việc học lên hàng đầu mà không quan tâm đến chuyện gì khác, vì vậy từ biệt danh “cô gái ngực to”, cô đã được thăng cấp thành “chị gái ngực to học khủng”. Tất nhiên biệt danh quỷ khóc thần sầu này là do bọn Phùng Tùng luôn giỏi đặt biệt danh “sáng chế” ra. Còn Vương Huy sau khi tỉnh ngộ thì lại đọc ác thôi rồi, suốt ngày nguyên rửa Cố Tiểu Yến nếu không phải đầu bị hói thì cũng là miệng bị nhiệt, còn không thì cũng phải mặt bị nổi đầy mụn khiến cho bọn người Phùng Tùng nghi ngờ mấy ma ma ác độc trong Hoàn Châu cách cách đã nhập hồn vào Vương Huy, nên rất nhiệt tình mà ban phát cho anh một biệt danh rung động lòng người là “Vương ma ma”. Vương Huy không phản đối biệt danh này, còn ngày ngày mơ thấy mình thực sự biến thành ma ma, thỏa sức đánh Cố Tiểu Yến bạc tình bạc nghĩa kia khiến cô ả rưng rưng đầy đất.

Nếu được hỏi ngày nào được mong đợi nhất trong khoảng thời gian học đại học thì ắt hẳn nhiều anh chàng sẽ trả lời là ngày cùng bạn gái thuê phòng, nhưng bọn Phùng Tùng lại không nghĩ vậy, đơn giản là do họ không có bạn gái. Vì thế ngày mà bọn họ mong ngóng nhất chính là buổi tiệc giáng sinh, vì hôm đó, bọn họ có thể được ăn chơi thả ga. Dĩ nhiên, Châu Tuệ cũng không ngoại lệ, cô rất trông chờ tiệc đón giáng sinh. Suốt mấy tháng nay, Châu Tuệ đã biến thành Mai Siêu Phong, không chỉ đọc hết toàn bộ sách có liên quan đến chứng khoán mà còn nghiền ngẫm nghiền cứu bộ bách khoa toàn thư Anh quốc, thật sự là không dễ dàng gì. Vì vậy, khi bạn vào lớp học, nếu thấy một cô nàng đeo cặp mắt kính dày cộp đang chúi đầu vào một đồng sách thì ngàn lần vạn lần đừng bao giờ ảo tưởng đến việc chinh phục nàng, bởi vì thực ra

khi ấy, nàng đang nói chuyện yêu đương với mấy công thức tính. Nếu bạn dừng cảm lân la lại gần, không biết chừng khi còn đang suy nghĩ sẽ phải nói gì thật ần tượng thì rằng cửa của bạn đã vĩnh viễn tạm biệt khoang miệng bởi cú đấm của nàng cũng không phải là không có khả năng. Đây chính là chân lý mà bọn Phùng Tùng đã lĩnh ngộ được từ ‘chị gái ngực to học khủng’.

Thực ra Châu Tuệ rất muốn nhân buổi tiệc mà thả lỏng tinh thần, cho phép mình được nghỉ ngơi một chút. Nhưng cô lại tính sai một điều, đó là không biết cây văn nghệ của lớp là Vương Huy có uống nhầm thuốc hay không mà tự dưng nổi hứng hát bài ‘Cô gái trần nhỏ’. Dù đây đã là lần thứ hai Châu Tuệ nghe Vương Huy hát bài này nhưng giọng hát trầm ấm của anh vẫn dễ dàng khơi dậy những xúc cảm mạnh mẽ trong cô, vẫn khuấy đảo nỗi nhớ nhà đã bị cô cố đè nén nơi sâu thẳm. Cô đắm chìm trong từng câu chữ được thốt ra từ miệng anh. Và trong cơn mê muội giọng hát anh, nội tâm tĩnh tại mấy tháng nay của cô bỗng chốc như tảng đá trong đoạn đầu phim Tây du ký bị nổ tung để chào đón sự ra đời của Tôn Ngộ Không, cô hốt hoảng nhận ra tình cảm của mình dành cho Vương Huy thật sự không thể nào phai nhạt, dù là một chút, mà cô lại không có quyền quyết định cho tình cảm ấy.

Sau buổi tiệc giáng sinh, Châu Tuệ muốn gọi điện hẹn Vương Huy đi xem phim nhưng trong phòng ký túc xá luôn có mấy nữ ma đầu ôm điện thoại nấu cháo nói chuyện yêu đương. Cứ mấy lần như vậy, Châu Tuệ không chịu nổi nữa bèn chạy ra trạm điện thoại công cộng gần trường rồi gom hết dũng khí gọi đến phòng Vương Huy. Người nghe điện thoại là Phùng Tùng, anh ta vừa uống rượu xong, giọng điệu vừa mờ ám vừa dâm dăng: “Chị gái ngực to học khủng, cậu muốn tìm tôi sao?”

Nghe đầu dây bên kia gọi cô như vậy, gan phổi Châu Tuệ như muốn nổ tung. Cô cảnh cáo Phùng Tùng không được gọi mình bằng biệt danh kinh dị đó nữa. Phùng Tùng lấp bắp, nói rằng bọn họ không nói gì sai cả, và càng không sợ lời đe dọa của một nữ sinh.

Sau khi nổi giận đùng đùng cúp điện thoại, Châu Tuệ định đến bờ suối hoa đào bên ngoài trường cho hạ hỏa, nào ngờ lúc này lại gặp phải Vương Huy đang vừa bước ra từ một tiệm cắt tóc. Kể từ khi nghỉ thông về chuyện của Cố Tiểu Yến, Vương Huy đã cắt bỏ mái tóc dài lãng tử của mình, thay vào đó là những kiểu tóc khiến người ta phải sùi bọt mép. Lần này, kiểu đầu mới của anh là kiểu dùng keo vuốt cho tóc dựng thẳng đứng, rất khí thế, rất mạnh mẽ. Trống ngực đập thình thịch, có lẽ nhịp tim đã đạt 120 lần/phút, Châu Tuệ vội vàng chạy đến gần Vương Huy.

Vương Huy đang đắc ý sở kiểu tóc mới của mình, còn tạo dáng thiên tử nổi giận khiến Châu Tuệ hơi e sợ. Cô đi tới trước mặt Vương Huy, cố gắng trấn tĩnh hỏi: “Vương Huy, cậu có thời gian đi xem phim không?”

Vương Huy đang vuốt vuốt tóc, nghe câu hỏi của Châu Tuệ thì có phần sững sốt, lúng túng nhìn Châu Tuệ: “Cậu nói gì cơ, xem phim?”

Châu Tuệ: “Hội trường lớn của trường chúng ta đang chiếu bộ phim ‘Cha mẹ tôi’ của đạo diễn Trương Nghệ Mưu, nghe bọn Chu Đình nói phim rất cảm động.”

Vương Huy: “Cha mẹ tôi? Buồn bã?”

Chu Tuệ: “Không phải buồn bã, mà là cảm động.”

Vương Huy: “Vậy thì đi xem một chút, dù sao cũng đang rảnh.”

Vương Huy sai bước hướng tới hội trường lớn, Châu Tuệ cũng vội vã đi theo.

(Đường về nhà là bộ phim đầu tiên của Chương Tử Di đóng năm 1999 khi nữ tài tử Trung Quốc này mới 20 tuổi, do Trương Nghệ Mưu đạo diễn. Tựa đề tiếng Anh là “The Road Home”. Nguyên tác phim là “Cha mẹ tôi” (Ngã đích phụ thân mẫu thân; phồn thể: ；giản thể: ；bính âm: wo de fùqīn mǔqīn). Nhờ bộ phim khởi đầu này mà Chương Tử Di bắt đầu được thế giới điện ảnh khám phá tài năng và tên tuổi cô bắt đầu sáng chói trên màn bạc Trung Hoa.)

Năm 1999, bộ phim ‘Cha mẹ tôi’ của đạo diễn Trương Nghệ Mưu được công chiếu, năm 2000 Châu Tuệ cùng Vương Huy xem một trong những bộ phim kinh điển của nước nhà tại hội trường lớn của trường họ đang theo học. Bộ phim kết thúc, Châu Tuệ khóc rất nhiều. Cô ngỡ như mình là nhân vật do Chương Tử Di thủ vai, luôn kiên định với tình yêu của mình. Nghĩ vậy, cô không kìm được mà nhẹ nắm lấy bàn tay của Vương Huy. Vương Huy có phần mơ hồ. Kỳ thực mà nói Vương Huy không phải là người am hiểu chuyện

tình cảm, và càng không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, anh đẩy tay Châu Tuệ ra, lạnh lùng nói: “Phim như vậy mà cậu cũng khóc được, có tiền đồ thật đấy!”

Có thể coi đây là buổi hẹn hò đầu tiên của Châu Tuệ và Vương Huy, vì không muốn phải kết thúc sớm nên sau khi xem phim xong, Châu Tuệ rủ Vương Huy đi ăn lẩu. Vốn dĩ Vương Huy đang muốn về ký túc xá để soi gương xem kiểu tóc mới của mình, nhưng sau khi nghe lời rủ rê của Châu Tuệ, bụng anh đã lập tức khởi nghĩa, như muốn nói với anh rằng: “Bạn thân ơi, hãy lấp đầy tôi bằng tất cả sự say mê của cậu đi!”

Cách vòng xoay Dương Gia Bình 500 mét về hướng nam là trường Đại học Nghệ thuật Trùng Khánh, đi thẳng thêm 300 mét là một con ngõ nhỏ đầy ắp những quán lẩu. Ở nơi này, người ta để trần cánh tay, chịu đựng cơn nóng 40 độ C đặc trưng của Trùng Khánh, ngồi quán lẻ đường hưởng thụ những nồi lẩu thơm phức. Món lẩu ở đây rất nổi tiếng, nghe nói nơi đây là quê hương của món lẩu. Tại vùng núi này, ngoài việc bán lẩu ra thì cứ bảy bảy bốn chín ngày, các cửa hàng sẽ sáng chế ra thêm một loại lẩu mới rất đặc sắc mà chỉ Trùng Khánh mới có. Tất nhiên, người ta, đặc biệt là sinh viên thích đến đây không chỉ vì món lẩu tuyệt vời, mà còn vì không khí thân thương mà nó mang lại, ấm cúng, tiện nghi, an nhàn.

Châu Tuệ cầm thực đơn, hỏi: “Vương Huy, cậu muốn ăn gì?”

Vương Huy đang nghịch tóc, không có đầu óc đâu mà nghĩ đến biệt danh của Châu Tuệ nên khi nghe hỏi bèn nói luôn: “Cho tôi rau chân vịt.”

Dì chủ quán vội vàng nói: “Bạn học à, ở đây không có rau chân vịt.”

Vương Huy không chịu, kiên quyết đòi ăn rau chân vịt, nói rằng mình rất thích rau chân vịt mà tại sao ở đây lại không có, còn đòi Châu Tuệ đổi quán khác. Vương Huy quay qua nhìn Châu Tuệ, lúc này mới thấy cô đang đứng thẳng, cúi đầu tựa như đang suy ngẫm về rau chân vịt, anh mới đột nhiên ý thức được rằng mình đã từng làm cô tổn thương một lần nên hiện giờ không thể sát muối vào vết thương đó được. Vậy nên Vương Huy vội vàng nói lại là sẽ ăn ở đây.

(Biệt danh của Châu Tuệ và rau chân vịt đồng âm một chữ)

Châu Tuệ vừa tủi thân vừa xấu hổ ngồi xuống, cúi thấp đầu, mong chiếc bàn ngăn cách giữa hai người sẽ che khuất ngực cô. Lúc này, người cô hận nhất không phải là Vương Huy mà là bọn người Phùng Tùng vì đã đặt cho cô cái biệt danh khủng khiếp như vậy. Thật ra khi biệt danh ‘chị gái ngực to học khủng’ được bọn rùa rụt đầu kia khởi xướng, cô đã nghe người ta nói lại. Cô nàng Chu Đình suốt ngày nghiên cứu ngực cô, còn nói bạn trai cô ấy chê cô ấy là Thái Bình công chúa khiến cô ấy bị tổn thương, rất buồn bực, vì vậy cầu mong cô hãy truyền thụ lại bí kiếp giúp ngực to. Con gái coi ngực to là niềm tự hào, nhưng Châu Tuệ lại không nghĩ vậy. Cô cho rằng ai nói ngực cô to là đang sỉ nhục mình, vì vậy cô có phần nhạy cảm với những từ đồng âm với từ ngực. Rất nhiều lần Châu Tuệ muốn kiến nghị với giáo sư Thái phật bọn Phùng Tùng, nhưng cuối cùng cô vẫn cố nhẫn nhịn, chỉ có thể hàng ngày nguyện rửa bọn rùa rụt cổ kia bị rớt môn. Sau đó, cô nghe nói Phùng Tùng và Vương Huy đều phải học lại môn Chủ nghĩa Mác - Lênin.

Châu Tuệ hơi buồn bực, cô muốn gọi một bình Sơn Thành. Vương Huy thấy cô muốn uống rượu thì vội vàng giật lại, nói cô không được uống. Vì thế, cuối cùng là Châu Tuệ ngồi nhìn Vương Huy uống rượu.

Là người Sơn Đông, tửu lượng của Vương Huy có thể sánh với anh hùng Lương Sơn Bạc Võ Nhị Lang. Nhưng có vẻ hôm nay Vương Huy không ở trong giai đoạn “phong độ” nhất, uống hết sáu bình rượu thì đã ngà ngà say: “Từ nhỏ tôi đã rất thích ăn rau chân vịt, mẹ tôi thường xuyên mua rau chân vịt về cho tôi ăn.”

Có lẽ Vương Huy chỉ muốn giải thích một chút nhưng lại khiến Châu Tuệ càng mất tự nhiên, cô cố gắng che ngực mình, nghĩ thầm phải ăn nhanh bữa ăn này. Nhưng “người nói vô tình, người nghe hữu ý”, những lời của Vương Huy đã truyền đến tai dì chủ quán, dì ấy ấy náy chạy xung quanh tìm, đem về một bó rau chân vịt cho Vương Huy. Dì ấy náy nhìn Vương Huy: “Bạn học này, các cháu ở xa trăm dặm tới Trùng Khánh học chắc chắn là rất nhớ nhà, nhớ mẹ. Dì mới chạy đi tìm rau chân vịt cho cháu nè, mau ăn đi.”

Thế là trước mặt Vương Huy có thêm một bó rau chân vịt còn non màu xanh nhạt, khiến cho không khí thêm phần mở ám. Cô em ngực to đang ngồi đối diện, vậy có nên ăn bó rau chân vịt trước mặt này không? Đáp án là, Vương Huy ăn, không những thế mà còn ăn rất nhiều, uống rất mạnh. Vương Huy càng nhìn thì càng thấy trên người dì chủ quán phảng phất hình dáng của mẹ làm anh nhớ nhà vô cùng. Dì ấy còn nói sẽ không lấy tiền bó rau chân vịt, nói rằng coi như đó là tấm lòng của bà dành cho đôi tình nhân trẻ. Dì chủ

quán lẩu thật sự rất nhiệt tình, tất nhiên không chỉ dì chủ quán lẩu mà tất cả các thím các dì Trùng Khánh đều nhiệt tình như vậy, làm những người tha hương nơi đất khách đều có cảm giác rằng Trùng Khánh chính là nhà.

Ăn rau chân vịt xong, Vương Huy đã say bét nhè, Châu Tuệ cũng được giải thoát. Dì chủ quán được một phen cười nghiêng ngả vì Vương Huy cứ luôn miệng gọi bà là mẹ. Sau một hồi vật vã, cuối cùng, dì chủ quán nhiệt tình đã cùng Chu Đình đưa Vương Huy về ký túc xá. Đêm đó, Vương Huy ói mửa tùm lum lên chiếc giường thân yêu của Phùng Tùng. Đêm đó, Phùng Tùng và Vương Huy gây với nhau một trận. Đêm đó, Châu Tuệ lại mất ngủ. Đêm đó, Trùng Khánh mưa như trút nước. Đêm đó, Chu Đình dẫn bạn trai về ký túc xá. Đêm đó, Châu Tuệ xuân tâm nhộn nhạo.

Cứ như thế, một đêm của Trùng Khánh trôi qua. Ngày hôm sau, Phùng Tùng và Vương Huy làm hòa với nhau, còn cô nàng Chu Đình thì gặp xui, cô và bạn trai bị dì quản lý ký túc xá bắt gặp tại trận. Chu Đình chỉ còn cách kéo áo xin xỏ Châu Tuệ tha ình, chỉ phạt viết bản kiểm điểm thôi. Châu Tuệ vì nể tình chị em nên cũng mắt nhắm mắt mở, chỉ bắt Chu Đình viết bản kiểm điểm dài mười nghìn chữ, còn bàn bạc với mấy chị em khác trong phòng chạy đến chỗ giáo sư Thái xin bà bỏ qua cho Chu Đình lần này. Tất nhiên là hai cô bạn Tứ Xuyên không đồng ý giúp, mà Chu Đình cũng rất nghi ngờ là do hai người họ bán đứng mình. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng sẽ quyết chiến với hai người kia tới cùng. Ở ký túc xá nữ, việc cô tranh tài đấu là bình thường, nhưng điều làm Châu Tuệ buồn bực nhất chính là cho dù cô đã quen với tình trạng đó thế nào đi nữa thì cũng không thể chịu được việc mấy cô gái Trùng Khánh và Tứ Xuyên thường xuyên mắng mỏ, chửi bới nhau như vậy. Điều này làm Châu Tuệ như rơi vào sương mù, cũng giống như núi Tản Vân Sơn, luôn ảo mộng mây trắng.

4. Hai - 2000 (phần 3)

Editor: Umi

Lớp Châu Tuệ tổ chức đi dã ngoại, địa điểm là phía bên kia hướng bắc núi Tản Vân Sơn. Tản Vân Sơn vốn có tên là Nga Mi, phong cảnh đẹp như tranh vẽ, lung linh lãng mạn vô cùng. Ở thời buổi đại học này, việc đi du lịch tập thể là một hình thức tạo điều kiện để sản sinh tình cảm, vì vậy Châu Tuệ rất trông mong vào chuyến đi này. Cô cố gắng mặc đẹp, thay đổi cách ăn mặc để nhìn mình được sành điệu hơn, “tây” hơn, tất nhiên không thể thời thượng được như những cô gái ở Thượng Hải, nhưng so với mấy cô gái Trùng Khánh như Chu Đình thì Châu Tuệ có nhỉnh hơn một chút. Và một chút này đã giúp Châu Tuệ thu hút rất nhiều sự chú ý, đến cả Vương Huy không biết vô tình hay cố ý mà cũng nhìn cô mấy lần khiến trái tim tương tư của cô giống như là pháo hoa, thế là cô cũng vô ý cố tình đi sát cạnh bên Vương Huy. Trên đầu là trời xanh mây trắng, dưới chân là non nước hữu tình, bên cạnh lại là người con gái xinh đẹp yêu kiều, giờ phút này, Vương Huy đã vút Cổ Tiểu Yến ở tận đầu đầu rồi. Trên đường đi, anh và Châu Tuệ cứ liếc mắt đưa tình, đầu mày cuối mắt, lên đến đỉnh núi thì dường như cả hai đã xác định quan hệ yêu đương. Giữa núi non hùng vĩ, Vương Huy và Châu Tuệ lên nắm tay nhau chạy đi chỗ khác. Lúc này, tại Tản Vân Sơn, Châu Tuệ giống như một cô chim nhỏ rơi vào lưới tình, chìm đắm trong sự lãng mạn của đất trời, cứ bay lên, bay lên mãi. Khi hai người nắm tay nhau chạy đến phía sau một cây cổ thụ thì bất ngờ bắt gặp cảnh Chu Đình và Phùng Tùng đang ôm hôn nhau nồng nhiệt. Nụ hôn kinh thiên động địa như củi khô gặp lửa của Chu Đình và Phùng Tùng khiến người ta hít thở không thông, mà điều càng làm cho Châu Tuệ và Vương Huy khó thở hơn nữa là hai người kia rốt cục cũng phát hiện ra bọn họ, thế là Châu Tuệ vội vàng kéo Vương Huy chạy biến khỏi chỗ đó.

Trên cơ bản, tình yêu thời đại học là sự pha trộn giữa cái gọi là nghiêm túc và không nghiêm túc. Có thể nói Chu Đình là người khá nghiêm túc trong tình yêu, nhưng khi đối diện với một Phùng Tùng lời ngon tiếng ngọt thì cuối cùng, Chu Đình vẫn bị...trật đường ray... Đối với sinh viên thời nay, nói nghiêm trọng thì chính là nghiêm trọng, mà nói không nghiêm trọng thì cũng chẳng có gì là nghiêm trọng, vậy nên với việc phạm lỗi, cũng như những cô gái Trùng Khánh dám làm dám nhận khác, sau nụ hôn cuồng nhiệt ở Tản Vân Sơn, Chu Đình quyết định chia tay bạn trai, bước vào giai đoạn yêu đương mãnh liệt với Phùng Tùng. Tuy

cũng là đôi nam nữ yêu nhau nhưng tình yêu của mỗi đôi lại có sự khác biệt. Châu Tuệ luôn tâm tâm niệm niệm rằng Vương Huy là bạn trai của mình, còn Vương Huy thì ngoài mặt nhận Châu Tuệ là bạn gái nhưng lòng lại không thể quên Cố Tiểu Yến. Vương Huy giống như Tỷ Can đã bị Thương Trạ vương moi tim, sau đó ông gặp một người nông dân chất phác nói người không có tim thì phải chết. Nhưng Vương Huy may mắn hơn Tỷ Can rất nhiều vì người mà anh gặp là Châu Tuệ dịu dàng, hiền lành và tốt bụng, nên cô sẽ không nói người không tim phải chết giống như bà nông dân đời nhà Thương độc miệng nhất trong lịch sử Trung Quốc kia. Hàng ngày, Châu Tuệ và Vương Huy cùng nhau ngắm hoàng hôn trên bờ Trường Giang, cùng nhau dạo bước dưới khung cảnh xinh đẹp, cùng nhau khắc tên vào gốc cổ thụ ở quảng trường Triều Thiên Môn. Tóm lại, Châu Tuệ muốn dùng cảnh đẹp để làm Vương Huy động lòng, khắc sâu tình yêu của hai người vào tim anh. Trái ngược với tình yêu lãng mạn của Châu Tuệ và Vương Huy, cặp đôi Chu Đình và Phùng Tùng lại như đang trong thời kỳ hormone tình yêu dâng trào mãnh liệt nhất.

(Khương Tử Nha đã nhìn thấy trước rằng Trụ Vương và Đát Kỷ muốn lấy trái tim của Tỷ Can, nên đã viết điều ấy lên một lá bùa và đưa cho Tỷ Can, nói rằng sau khi bị lấy tim, Tỷ Can phải đốt lá bùa, lấy tro trộn với nước để uống, sau đó rời khỏi nhà đi về hướng nam. Khương Tử Nha dặn ông rằng cho dù gặp vấn đề gì, ông cũng không được chú ý, như vậy mới có thể giữ được tính mạng.

Một ngày nọ, quả nhiên Trụ Vương đã nghe theo lời mê hoặc của Đát Kỷ và đòi kiểm tra xem trái tim của hoàng thúc Tỷ Can có mềm yếu hay không. Tỷ Can không còn lựa chọn nào khác nên đã móc tim của mình và đưa cho Trụ Vương. Sau đó ông lấy tay che vết thương trên lồng ngực, vội vàng chạy về nhà, đốt lá bùa và lấy tro trộn với nước để uống. Sau đó ông rời khỏi nhà, đi về hướng nam. Ông nhìn thấy một người phụ nữ bán rau. Người phụ nữ này gào to: “Bán rau không có tim, bán rau không có tim đây”.

Cảm thấy rất khó hiểu, Tỷ Can liền hỏi: “Không có tim là như thế nào?” Bà ấy trả lời: “Một người không thể sống mà không có trái tim”. Tỷ Can nhận ra rằng trái tim của ông không còn nữa, lập tức ngã xuống rồi chết.)

Bố Phùng Tùng là người Tứ Xuyên, mẹ là người Trùng Khánh nhưng Vương Huy cảm thấy tính cách của Phùng Tùng lại giống người Tứ Xuyên hơn. Thật ra Trùng Khánh vốn dĩ thuộc Tứ Xuyên, sau được tách ra thành một thành phố độc lập, từ đó hai tỉnh thành này hình thành một sự đua tranh ngầm ngấm không rõ ràng. Nếu không tin thì bạn hãy hét to: “Người Tứ Xuyên hùng mạnh”, bảo đảm có rất nhiều chị em Trùng Khánh dùng ánh mắt cay độc giết chết bạn, cũng giống như khi bạn công khai hét lớn ‘đội Thiên Tân cổ lên’ thì chắc chắn bạn sẽ chết chìm trong bể nước bọt của đàn ông Bắc Kinh. Tóm lại, theo Vương Huy, Phùng Tùng là người hội đủ các yếu tố tốt đẹp của cả người Tứ Xuyên và Trùng Khánh. Anh thoải mái, mạnh mẽ, không câu nệ tiểu tiết, muốn đùa ai thì đùa ai, muốn đặt biệt danh cho người nào thì người đó lập tức có biệt danh, quan trọng nhất là anh không phải hạ người “kẻ no bụng đâu biết người đói khát”.

Ở ký túc xá nam, biện pháp giải phóng hormone tốt nhất chính là xem phim người lớn. Độ nhiệt tình khi xem phim người lớn được quyết định bởi nhóm bạn cùng phòng, xem thử họ giải phóng sớm hay giải phóng muộn. Phùng Tùng thuộc nhóm người giải phóng muộn, anh ta đang định làm với Chu Đình. Phùng Tùng nổi danh là ông vua phim A của tầng lầu có phòng anh ta ở, vì thế, hễ cứ vừa thấy anh ta xuất hiện là ông chú bán đĩa đã lập tức đưa ra đĩa JAV mới nhất. Tất nhiên, vào năm 2000, sinh viên muốn xem phim người lớn thì phải nhịn ăn một chút để có tiền mua đĩa, vì khi đó internet vẫn còn là một khái niệm xa lạ, nên bọn họ không thể được như đàn em sau này, chỉ cần mấy phút là đã có đủ tuyển tập Tokyo.

Đêm hôm đó, tại một khách sạn nhỏ, Phùng Tùng và Chu Đình đã nảy sinh quan hệ. Sau khi xong việc, hai người bọn họ đi ăn lẩu, có lẽ vì khá hưng phấn nên Phùng Tùng uống liền ba chai bia. Phùng Tùng lảo đảo quay về ký túc xá, nhìn anh em đang xem màn biểu diễn mãnh liệt của em gái Nhật Bản thì thấy hơi tự hào, nói Chu Đình còn phong tình hơn em gái Nhật Bản nhiều. Mọi người trong phòng nghe vậy thì lập tức tắt máy tính, kêu gào đòi Phùng Tùng kể trải nghiệm thực tế. Lúc này, Phùng Tùng mới miêu tả sinh động chuyện anh ta và Chu Đình một đêm ba lần, giọng nói tự hào: “Mọi người không hiểu được đâu! Khi tớ và Đình Đình làm xong lần đầu tiên, tớ muốn cô ấy lần nữa, nhưng vì lúc đó cái áo mưa duy nhất đã dùng xong nên tớ liền nghĩ đến việc đi tắm. Cọ cọ rửa rửa một hồi thì bọn tớ làm lần hai ngay trên sàn. Một giờ sau thì tớ lại dừng mãi, tiếp tục áp dụng biện pháp tắm rửa. Lần này, tớ bá đạo đặt cô ấy lên bồn cầu. Lúc đó, Đình Đình bỗng dưng như quỷ khóc sói gào. Khách sạn bảo bọn tớ quá ồn ào nên ép bọn tớ rời đi. Anh đây một đêm ba lần, tiết kiệm hai biện pháp an toàn, cũng tiết kiệm luôn tiền thuê nhà nghỉ

hai lần, kể ra anh đây cũng rất nhìn xa trông rộng.” Nói xong, Phùng Tùng lăn ra ngủ cực kỳ thoải mái, vừa đắc ý lại vừa có nét ngây ngốc vì đã được thỏa mãn.

(Ý của Phùng Tùng là khi quan hệ trong nước hoặc dưới nước thì sẽ giảm rủi ro về việc mang thai ngoài ý muốn. Suy nghĩ này là hoàn toàn sai lệch theo khoa học.)

Trong khi Phùng Tùng ngủ li bì thì những người khác trong phòng lại không tài nào ngủ được, kể cả Vương Huy. Có câu rất đúng, trên thế giới này, không có người đàn ông nào mà không phát dục. Vậy nên đêm đó, Vương Huy trằn trọc cả đêm, nhìn thấy giường của hai người đối diện rung lắc dữ dội. Ở ký túc xá nam, vào buổi tối, “một mình” là môn bắt buộc mà ai cũng phải học, chỉ khác ở chỗ nếu là nam sinh tương đối văn minh thì làm khá kín đáo, còn nếu là nam sinh có phần cuồng dã thì lại làm khá là thô tục và mãnh liệt. Vương Huy tương đối buồn bực, anh bắt đầu nghĩ đến Châu Tuệ, nhưng khi trời gần sáng, anh lại tưởng tượng đến Cố Tiểu Yến. Cứ như vậy, trong giấc mơ, Vương Huy thấy Cố Tiểu Yến nằm dưới thân mình. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, thấy quần lót của mình đã nhớp nháp, ướt mềm, Vương Huy vội vàng thay chiếc quần lót khác.

Sau một đêm ngủ say sưa, Phùng Tùng được bạn cùng phòng đặt một biệt danh khá đặc sắc - Phùng Ba Lăn. Bạn học Phùng Ba Lăn không nghĩ biệt danh này đáng xấu hổ, ngược lại còn lấy làm tự hào, anh ta không những cổ vũ Vương Huy nhanh chóng “làm thật” Châu Tuệ mà còn tốt bụng đưa cho Vương Huy một cái bao cao su, khuyên anh nên dùng biện pháp an toàn thông thường. Vốn dĩ Vương Huy định ném trả lại cái bao cao su cho Phùng Tùng, nhưng nghĩ tới việc nếu muốn tiến thêm một bước với Châu Tuệ thì cũng phải chuẩn bị chu đáo, mà anh biết anh không có dũng khí ra hiệu thuốc mua cái đó, nên cuối cùng Vương Huy quyết định lấy chiếc bao cao su nhét vào ví tiền. Phùng Tùng bảo Vương Huy sau khi làm chuyện đó với Châu Tuệ xong thì hai người bọn anh sẽ trao đổi kinh nghiệm. Lúc này, Vương Huy cảm thấy Phùng Tùng rất vô liêm sỉ, cực kỳ cực kỳ vô liêm sỉ.

Châu Tuệ hẹn Vương Huy ra bờ Trường Giang ngắm cảnh, Vương Huy cũng vui vẻ nhận lời. Dưới ánh hoàng hôn trên bờ Trường Giang, Châu Tuệ giống như một cô gái mới lớn. Cô nhìn mặt trời như quả cầu lửa đang dần chìm xuống, hưng phấn quay sang nói với Vương Huy: “Nhìn cảnh này anh có cảm giác thiên trường địa cử không?”

Cả người Vương Huy như có lửa, anh nhìn Châu Tuệ mờ ám. Ánh mắt của Vương Huy khiến tim Châu Tuệ nhộn nhạo, tựa như đang có một con nai chạy loạn bên trong. Tất nhiên, tim đập mạnh thì phải thở mạnh, mà thở mạnh thì ngực sẽ phập phồng lên xuống, hiện tượng này càng gây kích thích thị giác khi ứng vào Châu Tuệ có bộ ngực không hề nhỏ. Giờ này khắc này, mỗi một nhịp tim là một lần ngực cô nảy lên một cái. Châu Tuệ nhắm mắt, cô mong đợi Vương Huy sẽ trao mình một nụ hôn nóng bỏng, nụ hôn đầu đời dành ối tình đầu tiên. Vương Huy nhìn Châu Tuệ đang nhắm chặt mắt, anh cúi đầu đặt một nụ hôn cuồng nhiệt lên ngực cô. Châu Tuệ lập tức ngậy người vì kinh ngạc. Cô mở mắt, ngơ ngác nhìn Vương Huy giống như một con chó động dục đang vùi đầu vào ngực cô hít ngửi. Vương Huy giơ tay kéo bra của Châu Tuệ làm cô hoảng sợ cực độ, vội vàng đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, ngơ ngác nhìn Vương Huy: “Anh muốn làm gì?”

Vương Huy cũng ngây ngốc nhìn ngực Châu Tuệ, tỏ vẻ chưa thỏa mãn: “Anh muốn em.”

Châu Tuệ sững sờ nhìn Vương Huy: “Anh vừa nói gì?”

Vương Huy đứng lên, kéo Châu Tuệ rồi đè xuống đất, lòng nóng như lửa bắt đầu cởi chiếc quần bò của Châu Tuệ. Châu Tuệ thấy Vương Huy run rẩy lấy chiếc áo mưa từ trong túi ra thì cũng lấy lại tỉnh táo, cô dùng sức đẩy Vương Huy ra, chạy qua một bên rồi giận dữ nhìn Vương Huy: “Anh chỉ muốn em thôi phải không?”

Vương Huy cầm áo mưa, thở hổn hển nhìn Châu Tuệ: “Đúng vậy. Rồi sao?”

Nghe Vương Huy nói vậy, nước mắt Châu Tuệ lập tức tuôn trào, cô quay người bỏ chạy. Đây là lần đầu tiên Châu Tuệ chạy một đoạn đường dài như vậy, trái tim cô như bị những con sóng Trường Giang xô đánh vỡ tan tành. Chạy một hơi về ký túc xá, cô trùm mình trong chăn rồi òa khóc. Tay ôm chặt lồng ngực, chưa bao giờ cô cảm thấy ghét bộ ngực của mình như lúc này, thậm chí bây giờ cô vẫn còn cảm giác đầu của tên ngốc nào đó đang vùi vào ngực cô.

Vương Huy tức giận đem chiếc áo mưa vứt xuống sông Trường Giang. Màn đêm buông xuống, anh ủ rũ về

trường, lúc tới vòng xoay Dương Gia Bình thì bị một chị gái phong tình, lẳng lơ lôi kéo: “Cậu chàng đẹp trai, vào trong để mấy em gái hầu hạ nào.”

Vương Huy ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mình đang đứng trước một hộp đêm khá sang trọng, anh đẩy bà chị trước mặt ra, sải từng bước dài vội vã rời khỏi đó. Khi đi qua vòng xoay, Vương Huy mở ví kiểm tra, thấy bên trong là tiền sinh hoạt phí cho tháng này, anh xoay người, nhằm thẳng hướng hộp đêm mà tiến bước.

Một vị triết nhân đã nói, cuộc đời con người đẹp nhất là vào tuổi thanh xuân, cái không đẹp duy nhất ở tuổi này chính là “mụn cơm tuổi thanh xuân”, vậy nhưng mặc dù cũng có một vài cái mụn trên mặt, Vương Huy vẫn rất đẹp trai. Vương Huy được chị gái nhiệt tình lúc này dẫn đến một căn phòng, anh không biết nên làm gì, bối rối ngồi trên sofa, không lâu sau thì có một bác gái dẫn ba chị gái vào phòng. Ba bà chị vừa thấy Vương Huy cao ráo đẹp trai thì nhiệt tình liếc mắt đưa tình, má mị thấy vậy mới hỏi Vương Huy muốn cô nào. Vương Huy vừa nhỏ giọng nói “Tùy” thì một bà chị nhanh chóng đến ngồi bên cạnh, gơ tay ôm cổ anh, giọng điệu mờ ám: “Tiểu soái ca, cậu đẹp trai quá.” Vương Huy vì câu “Tiểu soái ca” này mà mơ mơ hồ hồ bị nhốt trong phòng cùng chị gái họ Hà. Nhìn chị gái Hà đốt nến, Vương Huy lập tức liên tưởng đến Trương Mạn Ngọc trong phim ‘Tân Long Môn khách sạn’ của nhà làm phim Từ Khắc. Chị ta nhìn Vương Huy bằng ánh mắt vô cùng quyến rũ, ý tứ cực kỳ rõ ràng: Đêm nay chị đây là đồ ăn của cậu, vì thế, tiểu tử cậu mau đến ăn nhanh đi.

Sau khi uống hết hai bình rượu Sơn Thành, lá gan của Vương Huy cũng đã lớn hơn, tay anh bắt đầu mò mẫm cặp đùi trắng nõn của chị Hà, mà lúc này cơ thể chị Hà cũng đã bị đốt lửa, chị nhìn Vương Huy, thái độ rộng rãi: “Tiểu soái ca, giá của chị luôn là 300 tệ, chưa rút giá bao giờ. Hôm nay, vì đã làm chị có cảm giác nên chị sẽ giảm giá cho cậu xuống còn 200 tệ. Đêm nay chị sẽ cho cậu biết thế nào là thiên đường.”

Tất nhiên Vương Huy không phản đối, vội vàng móc 200 tệ ra, chị Hà cũng với tay tới nắm cửa khóa chốt, mờ ám nhìn Vương Huy, nhỏ giọng: “Tiểu soái ca, tại nơi này, chúng ta cùng nhau vui vẻ nào.”

Trong lúc Vương Huy đưa tay cởi áo của mình thì phòng bên cạnh chỉ cách một vách tường truyền đến giọng nói quen thuộc: “Tôi chỉ chơi oản tù tì tiếp rượu chứ không bán thân”, sau đó tuy là những âm thanh hỗn loạn nhưng Vương Huy vẫn nghe rõ ràng tiếng quát của Chu Đình: “Ông còn dám đụng vào tôi thì bà đây sẽ giết ông ngay lập tức.” Lời đe dọa của Chu Đình càng làm người đàn ông trung niên thêm kích thích, ông ta nhào tới đè lên người Chu Đình khiến cô phải hét to: “Cứu tôi với, cứu tôi với!!!”

Nghe rõ đúng là giọng của Chu Đình, Vương Huy không thể làm ngơ, anh vội vàng chạy sang phòng bên cạnh, đá tung cửa rồi ào ào xông vào kéo ông chú kia ra khỏi người Chu Đình, còn Chu Đình lúc này thì đang nhìn Vương Huy với vẻ vô cùng hoảng sợ.

Ông chú rõ ràng đã uống khá nhiều rượu, gơ nắm đấm nhằm thẳng vào Vương Huy nhưng bị anh dễ dàng tóm lấy rồi đẩy ngã xuống sofa. Ông ta lập tức nhồm người dậy vươn tay với lấy chai rượu đã mở trên bàn ném về phía Vương Huy, thấy vậy Chu Đình vội vàng lôi Vương Huy bỏ chạy. Hai người chạy thực mạng ra khỏi đó, đằng sau là ông chú và hai người khác đang đuổi theo như điên. Chu Đình và Vương Huy chạy một mạch đến bờ Trường Giang, núp sau một tảng đá to tránh tầm mắt của ba người đuổi theo phía sau. Ông chú cùng đàn em tìm xung quanh một lúc nhưng không thấy hai người bọn họ mới bỏ đi.

Trời vừa xẩm tối, Vương Huy và Chu Đình hồn bay phách tán trốn đằng sau tảng đá, nửa đêm, hai người đã ngồi trên tảng đá. Xẩm tối, hai người bị dọa cho hoảng hồn, nửa đêm, cả hai đều xấu hổ không biết phải làm gì. Những con sóng Trường Giang vẫn vỗ như bao ngày, đèn thuyền chài trên Trường Giang vẫn sáng như lúc trước.

Cứ chịu đựng như vậy cho tới khi trời sắp sáng, Chu Đình mới chủ động mở miệng:

“Tôi tới đó được ba ngày rồi, chỉ là muốn kiếm chút tiền mua một đôi giày. Tôi không bán thân, chỉ tiếp rượu thôi.”

Vương Huy hiểu quá rõ tửu lượng của Chu Đình. Đợt liên hoan lớp lần trước, một mình cô ấy đã hạ gục năm chàng trai trong lớp, đương nhiên, bao gồm cả chàng trai vàng chưa được phát hiện của cô - Phùng Tùng.

Bỗng Vương Huy nghĩ ra một chuyện, hoảng hốt nói: “Phùng Tùng không biết chuyện này?”

Chu Đình hỏi lại Vương Huy: “Anh ta biết bản thân cần phải làm gì và không nên làm gì, tôi cũng không có nghĩa vụ phải lập bàn thờ trung trạch với anh ta.”

Con gái Trùng Khánh rất có trách nhiệm, muốn dùng gì mua gì thì đều là tự thân vận động. Ai cũng yêu thích cái đẹp, điều đó đặc biệt đúng với cô nàng Trùng Khánh Chu Đình thích điệu đà. Cô luôn cập nhật xu hướng thời trang mới nhất trong khoảng thời gian sớm nhất, cô muốn kiếm thêm một khoản thu nhập để được khoác trên người những bộ cánh thời thượng nhất, vì vậy việc cô làm thêm tại câu lạc bộ đêm có thể bỏ qua được. Nhưng Vương Huy thì ngược lại, việc anh vào câu lạc bộ đêm để hưởng lạc, giải tỏa dục vọng là một điều không thể chấp nhận, cứ ập a ập ứng:

“Thực ra, tôi...tôi chỉ muốn uống chút rượu.”

Chu Đình giật lấy ví tiền trong người Vương Huy, tìm thấy một cái bao cao su. Bao cao su này không phải là cái mà Phùng Tùng đưa Vương Huy lúc trước, cái đó đã sớm hy sinh dưới dòng Trường Giang rồi, cái này là do lúc này chị Hà đưa cho anh trước khi hành sự.

Chu Đình lạnh lùng nhìn Vương Huy: “Muốn làm chuyện đó?”

Vương Huy ập a ập ứng: “Không, không phải.”

Chu Đình cười phá lên: “Tại sao cậu lại không tìm Châu Tuệ?”

Vương Huy: “Cô ấy...cô ấy không muốn.”

Chu Đình: “Rốt cuộc cậu có thích Châu Tuệ không?”

Vương Huy: “Có...có cảm giác...nói chung là rất khó giải thích.”

Chu Đình: “Cảm giác gì?”

Vương Huy: “Ấm áp.”

Chu Đình: “Chỉ là ấm áp, không có cảm giác ngày nhớ đêm mong?”

Vương Huy: “Không, không có.”

Chu Đình: “Tôi rõ rồi. Cậu không thích Châu Tuệ. Tất cả cũng chỉ là Châu Tuệ yêu đơn phương thôi.”

Vương Huy: “Trong lòng tôi vẫn là, vẫn là...”

Chu Đình: “Mẹ kiếp, rốt cuộc vẫn là cậu không biết xấu hổ mà cứ ôm khư khư bóng hình Cố Tiểu Yến. Cố Tiểu Yến có gì tốt đẹp chứ? Cô ta đã vứt bỏ cậu không thương tiếc, thế mà cậu lại luôn nhớ nhung cô ta. Cậu đúng là ngu ngốc*!”

Vương Huy: “Hắc cái gì? ”

Nguyên văn: “Hắc chọc chọc” () tiếng địa phương, nghĩa là ngu, đần, đầu óc không linh hoạt, làm việc không nhanh nhẹn. Chu Đình đang nói tiếng địa phương

Chu Đình: “Ý của tôi là cậu rất ngu ngốc, ngốc đến mức tự nguyện đội mũ lên đầu!”

Vương Huy: “Thì ra là vậy.”

Chu Đình: “Dám cùng tôi chơi trò yêu đương không?”

Vương Huy: “Chơi cái gì?”

Chu Đình: “Nói chuyện với người không hiểu tiếng Trùng Khánh thật là phiền phức. Cậu nghĩ cậu với tôi được không?”

Vương Huy kinh ngạc nhìn Chu Đình: “Thế Phùng Tùng thì sao?”

Chu Đình: “Tôi đã muốn chia tay với anh ta từ lâu rồi. Anh ta quá phiền phức!”

Vương Huy: “Vì sao?”

Chu Đình: “Tôi phát hiện thật ra tôi không thích anh ta. Trừ việc trên giường, chúng tôi không hợp nhau về bất kỳ phương diện nào.”

Vương Huy: “Tôi không thể làm thế cùng cậu.”

Chu Đình: “Tại sao?”

Vương Huy: “Phùng Tùng là bạn thân của tôi.”

Chu Đình: “Bạn thân cái búa! Tôi nói cho cậu biết, hiện giờ tôi không phải bạn gái anh ta. Tôi đang độc thân.”

(Cái búa ở đây được dùng giống như “con khi” của , ví dụ “Bạn thân con khi”, “Học giỏi con khi”...)

Vương Huy: “Tôi không làm những chuyện vô đạo đức như thế này.”

Chu Đình: “Cậu đừng lừa mình dối người. Đàn ông các người có cái gì là không muốn? Có người nào là thuần khiết?”

Chu Đình xé bao cao su ra, nói: “Cậu cứu tôi một lần, tôi báo đáp cậu một lần. Ngoài Phùng Tùng thì tôi cũng chỉ làm với một tình đầu thôi, tôi không ăn tạp. Vì cậu không yêu Châu Tuệ nên có thể nói tôi không làm tổn hại đến tình cảm chị em của chúng tôi. Cậu và tôi, sau này chúng ta cùng chơi đùa với tình yêu.”

Vương Huy: “Không được. Nếu làm vậy thì sau này tôi còn mặt mũi nào đối diện với Phùng Tùng?”

Chu Đình: “Cậu gặp cái rắc gì thế? Chúng ta có thể lén lút mà.”

Vương Huy: “Lén lút?”

Chu Đình: “Nói cậu ngốc quả không sai mà. Ở đây là Cửu Long Pha, chúng ta có thể đến Sa Bình Bá hoặc là Nam Ngạn, như vậy sẽ không bị ai phát hiện. Nhanh lên, trời sắp sáng rồi, rốt cuộc cậu muốn hay không muốn?”

Sa Bình Bá, Nam Ngạn: tên các quận của Trùng Khánh.

Vương Huy run run nhận lấy áo mưa, cởi quần, nhanh chóng mặc áo mưa, lúc ấy Chu Đình cũng đã tự cởi quần của mình. Vương Huy kêu lên một tiếng, thật xin lỗi, Vương Huy đã sớm tiết. Chu Đình buồn bực nhìn Vương Huy: “Cậu được không đó?”

Vương Huy cũng vô cùng buồn bực nhìn Chu Đình: “Tôi, tôi hơi khẩn trương, xin lỗi.”

Mặt trời dần ló dạng, sau một hồi vận động ở bờ Trường Giang, Chu Đình và Vương Huy về trường. Hôm đó, Chu Đình trốn tiết, ở ký túc ngủ cả ngày. Mặc dù có đi học nhưng Vương Huy cũng ngủ li bì trong tiết Tài vụ - Kế toán. Châu Tuệ hơi áy náy nhìn Vương Huy. Cô lên đưa cho Vương Huy một tờ giấy nhỏ có nội dung “Cho em thêm thời gian, sớm muộn gì em cũng là của anh.”

Vương Huy cũng gửi lại cho Châu Tuệ một mảnh giấy nhỏ: “Xin lỗi, chúng ta không hợp nhau.”

Vậy là Châu Tuệ và Vương Huy bình tĩnh chia tay, còn Phùng Tùng và Chu Đình lại âm ỉ chia tay. Phùng Tùng van xin Chu Đình đưa ra lời giải thích, Chu Đình chỉ để lại câu hợp được thì tan được, cô cũng chẳng có cách nào. Phùng Tùng biến thành một Vương Huy thứ hai, cả ngày ôm đàn ghi-ta của Vương Huy gảy ra những âm thanh khó có thể gọi là giai điệu, nói đó là giai điệu thì chỉ bằng nói Phùng Tùng dùng ghi-ta để giải tỏa. Tóm lại, từ một Phùng Ba Lân được bạn bè cùng phòng cực kỳ hâm mộ và ghen ghét, Phùng Tùng đã trở thành Phùng Đại Ngọc, giống hệt Vương Huy trước kia. Còn Vương Huy thì tinh thần phần chần lén thấy rõ, anh không những thường lén lút chuẩn khối ký túc xá, mà còn ở bên ngoài cả ngày, điều này làm cho anh em trong ký túc xá vô cùng buồn bực. Thấy vậy Vương Huy liền nghĩ ra lý do, nói rằng anh tới Sa Bình Bá chơi với một người bạn đồng hương khá thân đang học đại học Trùng Khánh. Bạn bè trong phòng cũng dần phát hiện Vương Huy có điều thay đổi, anh rộng rãi hơn trước kia nhiều.

Sau khi chia tay với Phùng Tùng, Chu Đình cũng thường xuyên đi đâu đó một mình, cô cũng dùng lý do giống Vương Huy, nói rằng đi chơi với một người bạn thời trung học đang học ở đại học Trùng Khánh. Cứ như vậy mà đại học Trùng Khánh trở thành bia đỡ đạn.

Thời gian sau khi chia tay với Vương Huy, tinh thần Châu Tuệ rất sa sút. Cô viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần lời bài hát “Cô gái trần nhỏ”:

”Không biết vì em vui vẻ hay vì anh đau khổ

Vẫn đành buông tay để người rời xa

Không hiểu, anh thực sự không hiểu

Vì sao anh không thể xóa bỏ?

Vì không nỡ

Tình yêu này, suốt đời em sẽ không thể nào hiểu được.”

Hằng ngày, Châu Tuệ vẫn viết ca từ bài hát lên bàn học. Từ đó về sau, ngôi trường đã lưu lại những bút tích của Châu Tuệ. Ở trường đại học, các câu từ được viết trên bàn học có tính thời đại giống như văn học thời cải cách, nhất là đối với những câu từ trôi chảy và hài hước. Vì vậy, nếu bạn muốn tìm hiểu văn hóa của một trường đại học thì trước hết bạn phải nghiên cứu những chữ viết trên bàn học. Theo các câu từ phía trên, bạn có thể biết được tính chất và đặc trưng của ngôi trường này. Ví dụ, bởi vì trước đây, trường Châu Tuệ là trường xây dựng toàn đào tạo về sắt thép xi măng, nên bàn học vẫn còn lưu lại những câu thơ lời văn mạnh mẽ của các anh chị khóa trước, chẳng hạn như “Anh là gió em là cát. Tại lò sắt, chúng ta cùng tu luyện thành kẻ ngọc.”

Ba tuần sau, Châu Tuệ rất kinh ngạc khi phát hiện có rất nhiều ý kiến phản hồi những dòng chữ của cô, trong đó có một câu như thế này: “Không biết cậu là nam hay nữ, nhưng những lời cậu nói đã làm tôi rơi nước mắt như mưa. Hy vọng được làm bạn tri âm cùng cậu. Phùng Tùng, số điện thoại di động là xxxxx, số điện thoại của ký túc xá là 023xxxxx.” Châu Tuệ đọc đến dòng chữ này thì tức giận ghi lại hai chữ “Chết đi”. Trong khi đó, Phùng Tùng chẳng hay biết gì đang mong đợi cú điện thoại của bạn tri âm. Phùng Tùng nhớ trước kia, khi còn đang trong giai đoạn yêu đương với Chu Đình, việc vui vẻ nhất của anh là nghe tiếng chuông điện thoại. Năm 2000, có điện thoại di động là một việc rất đáng để ngạo mạn, mà càng đáng ngạo mạn hơn nữa là khi Chu Đình gọi điện, Phùng Tùng sẽ ném hộp cơm cho Vương Huy, còn mình thì chạy đi nghe điện thoại. Nhưng giờ đây, điện thoại của Phùng Tùng đã yên tĩnh đi rất nhiều. Anh ta cũng giống như Châu Tuệ, ”Vì không nỡ. Tình yêu này, cả đời em cũng sẽ không hiểu được.

5. Ba - 2001

Editor: Umi

Chớp mắt đã qua năm 2000. Năm 2001 đối với Châu Tuệ và Vương Huy mà nói cũng là một năm bình thường. Năm nay, Châu Tuệ gầy đi nhiều, dáng người trở nên thon thả, ăn mặc sành điệu hơn, trên người cô đã không còn chút dư vị gì của cô gái trần nhỏ ngây ngô lúc trước nữa. Với sự thay đổi này, dĩ nhiên Châu Tuệ trở thành rau chân vịt tươi ngon, cuốn hút rất nhiều nam sinh. Bọn họ đói khát nhìn trộm Châu Tuệ, trong đó có cả Phùng Tùng. Đương nhiên, Phùng Tùng sẽ không một mảy may viết thư tình, đây không phải là phong cách của anh ta. Phùng Tùng thường xuyên gọi điện thoại cho Châu Tuệ, luôn đi thẳng vào vấn đề:

“Châu Tuệ, đi ăn lẩu đi.”

Những lúc như thế, Châu Tuệ luôn hung dữ nói với anh ta hai chữ: “Chết đi.”

Mùa thu năm 2001 đến hơi trễ, thời tiết Trùng Khánh vẫn làm người ta buồn bực không thôi, Châu Tuệ vẫn là rau chân vịt, cô rối trí vô cùng. Còn Vương Huy và Chu Đình vẫn đi sớm về trễ. Tất cả bạn học đều nghĩ hai người đã bị người bạn bên đại học Trùng Khánh hạ gục, nhưng thật ra hai người vừa đến đại học Trùng Khánh là dính lấy nhau như keo. Tóm lại, hai người bọn họ còn che giấu giỏi hơn cả Dư Tắc Thành. Nhưng cũng phải nói đến núi non Trùng Khánh như bức tường thành, cây cối rậm rạp rất có lợi cho việc

che giấu. Mà nói đến che giấu thì có lẽ mọi người sẽ nghĩ ngay đến những câu chuyện thời chiến tranh đã được nghe bà mình kể. Khi đó, ông bà mọi người cũng nhờ rừng Trùng Khánh mà mới có thể vui vẻ làm việc, sinh hoạt dưới lòng đất.

Dư Tắc Thành: Là quân nhân Trung Quốc. Ban đầu, ông làm việc cho Quốc dân đảng, sau đó vì thấy Quốc dân đảng cấu kết với Nhật Bản và bị tác động bởi vị hôn thê, Dư Tắc Thành bí mật gia nhập vào Đảng cộng sản TQ, từ đó làm gián điệp hai mang).

Một hôm, vào buổi trưa, Châu Tuệ ở ký túc xá xem phim ‘Trùng Khánh sâm lâm’ của đạo diễn Vương Gia Vệ. Khi ấy, Châu Tuệ đang cực kỳ si mê anh chàng đẹp trai siêu cấp Kim Thành Vũ, đầu giường của cô còn dán một tấm hình của Kim Thành Vũ, bọn Chu Đình nói nhất định buổi tối Châu Tuệ sẽ nghĩ về Kim Thành Vũ mà bị kích thích. Mà khi đó đang là thời đại của Thiên vương Hồng Kông, có thiếu nữ nào lại không mê mẩn Đại thiên vương, Tiểu Thiên vương chứ? Với Châu Tuệ, từ sau khi chia tay với Vương Huy, Kim Thành Vũ chính là mùa xuân của cô. Cô nhớ rõ lời thoại kinh điển của Kim Thành Vũ: “Lúc chúng tôi gặp nhau, khoảng cách giữa tôi và cô ấy chỉ là 0.01 cm, 57 tiếng đồng hồ sau, tôi đã yêu cô ấy mất rồi.”

Châu Tuệ cho rằng Vương Gia Vệ là đạo diễn thiên tài, chính ông đã tạo dựng thành công hình tượng Bạch Mã Hoàng Tử. Châu Tuệ xem đi xem lại ‘Trùng Khánh Sâm Lâm’ mấy lần, cô còn viết bài cảm tưởng dài ba vạn chữ, muốn gửi bài cảm tưởng này đến Kim Thành Vũ nhưng không tìm được phương thức liên lạc. Nếu không gửi được cho Kim Thành Vũ thì đành gửi cho Vương Gia Vệ, nhưng tìm cách liên lạc với Vương Gia Vệ cũng không phải dễ. Ông ấy là một đạo diễn rất kín đáo, che giấu rất giỏi, nếu không thì tại sao lại phải đeo kính râm! Tóm lại, sau khi xem bộ phim ‘Trùng Khánh Sâm Lâm’, Châu Tuệ không bỏ qua bất kỳ tác phẩm điện ảnh nào của Vương Gia Vệ cũng như Kim Thành Vũ.

Châu Tuệ đang mê mẩn ngắm Kim Thành Vũ thì một bạn nữ học khác lớp bước vào phòng đưa cho cô một tờ giấy. Châu Tuệ mở tờ giấy ra đọc thì giật mình khi biết đó là thư của Vương Huy: ‘Năm giờ rưỡi chiều nay hẹn gặp ở cổng tây của trường. Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu. Ký tên: Vương Huy.’

Châu Tuệ nhìn tờ giấy, quả thật rất giống nét chữ của Vương Huy. Cô cố gắng ra lệnh cho quả tim đang đập thình thịch bất thường trong lồng ngực, suy nghĩ vì sao Vương Huy lại hẹn gặp cô. Trong suốt một tiếng đồng hồ sau đó, Châu Tuệ cứ đắn đo mãi, cô liên tục nhìn Kim Thành Vũ hỏi mình có nên đi hay không. Cuối cùng, cô vẫn tin vào Vương Gia Vệ, vì trong ‘Trùng Khánh Sâm Lâm’ đã nói: “Mỗi ngày bạn lướt qua rất nhiều người, mà cả bạn và người đó đều không hề hay biết. Nhưng có lẽ một ngày nào đó, họ sẽ trở thành bạn của bạn”. Châu Tuệ không muốn cô và Vương Huy chỉ là một lần lướt qua nhau, vì thế, sau khi mấy lượt thử đồ, cô cũng đến nơi hẹn đúng giờ.

Châu Tuệ đứng ở cổng tây của trường, lòng tràn đầy mong đợi khoảng cách của cô và Vương Huy chỉ là 0.01 cm. Nhưng hai tiếng đồng hồ sau, cô trở nên vô cùng lo lắng, bởi vì Vương Huy không xuất hiện. Càng lúc càng cảm thấy đây chỉ là một trò đùa, Châu Tuệ xoay người định đi về ký túc xá, nhưng cô lại thấy Vương Huy đang tiến về phía mình. Vương Huy liếc mắt nhìn Châu Tuệ rồi bước chân trở nên vội vàng, mà đằng sau Vương Huy, Chu Đình cũng đang đi tới, bộ dạng cũng khẩn trương không kém. Nhưng lúc này, người khẩn trương nhất có lẽ là Châu Tuệ. Nhìn bóng dáng của Vương Huy, cô muốn khóc, thật sự rất muốn khóc. Cô muốn được gục lên bờ vai của Kim Thành Vũ khóc thật to, tại sao cô lại bị Vương Huy đối xử tàn nhẫn như vậy? Chu Đình đưa cho Châu Tuệ một trái quýt, cô vô cảm lột vỏ, bỏ vào miệng, sau đó lập tức phun ra. Chu Đình hỏi Châu Tuệ bị làm sao thì cô chỉ có thể nói trong nước mắt: “Chua quá.”

Đạo diễn của bộ phim người con gái đứng ở cổng trường chờ đợi mối tình đầu chắc chắn không phải là Vương Gia Vệ, mà chính là Phùng Tùng. Từ sau khi chia tay với Chu Đình, Phùng Tùng trở thành một con sâu độc của khoa, thậm chí còn là sâu độc đối với nữ sinh ở trường nghệ thuật Trùng Khánh kể bên. Năm 2001, chim cánh cụt QQ đi vào hoạt động, Phùng Tùng tạo một tài khoản, lấy tên là Đạo Minh Tự làm rất nhiều chị em tưởng anh ta là Đạo Minh Tự thật, còn gửi thư tình sến súa khiến người ta buồn nôn cho anh ta. Phùng Tùng say sưa đọc thư tình, cả ngày cứ bay bổng trong những bức thư.

Đạo Minh Tự: tên nam chính trong bộ phim Sao băng của Đài Loan, do Ngôn Thừa Húc thủ vai.

Việc đặt hai trường xây dựng và nghệ thuật đều nằm ở Dương Gia Bình, hơn nữa còn ở cạnh nhau rất không khoa học. Mọi người nghĩ thử xem, ở bờ bên này suối hoa đào, một nhóm “anh sắt chị thép” hồng học hô to khẩu hiệu “tôi luyện sắt thép”, còn ở bờ bên kia dòng suối, mấy em trai em gái chơi đàn tỳ bà, hát tiểu

khúc (một loại hình nghệ thuật), hình ảnh này quá là tàn khốc. Hơn nữa, trường nghệ thuật nổi tiếng hơn rất nhiều, hai tiểu hoa đán trong làng điện ảnh Trung Quốc là Tưởng Cần Cần và Ân Đào đều xuất thân từ trường này, vậy nên mọi người chắc không thể nhớ “anh sắt chịch thép”, điều duy nhất mọi người nhớ có lẽ là suối hoa đào. Lúc đầu, khi nhận được thông báo trúng tuyển, Châu Tuệ đã nghĩ rằng hai bên bờ suối là những cây hoa đào xinh đẹp, đó nhất định là một nơi rất lãng mạn, ngờ đâu khi tới nơi, đó chỉ là một dòng nước thối hoắc. Tâm tình của Châu Tuệ lúc này cũng thối hoắc giống như con suối kia, vậy mà khi về đến ký túc xá, Phùng Tùng lại gọi điện thoại đến: “Châu Tuệ, chín giờ rưỡi tối nay, hẹn gặp cậu ở cổng trường phía tây, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.”

Nhận cuộc điện thoại này, Châu Tuệ chỉ hận không thể đâm Phùng Tùng chết đuối trong bồn cầu, hoặc vắn đầu anh ta như miếng giẻ lau, cô tức giận ném điện thoại làm bọn Chu Đình giật mình, bọn họ chưa bao giờ thấy Châu Tuệ giận như vậy. Châu Tuệ đứng đờ ra ký túc xá nữ, chạy một mạch đến phòng ký túc xá của Phùng Tùng. Cô đá văng cánh cửa, lúc này Vương Huy đang để trần đánh đàn ghi-ta, phần nộ kêu lớn: “Phùng Tùng!”

Vương Huy bối rối nhìn Châu Tuệ: “Cậu ấy, cậu ấy ra ngoài rồi.”

Châu Tuệ: “Đi đâu?”

Vương Huy: “Tôi, tôi không biết.”

Châu Tuệ trừng mắt nhìn Vương Huy một cái rồi tức giận đi xuống lầu. Cô đứng trước cửa ký túc xá nam chờ Phùng Tùng, trong mắt là lửa giận phừng phừng. Vương Huy nhìn Châu Tuệ đứng phía dưới, vội vàng gọi điện cho Phùng Tùng. Vương Huy gọi năm cuộc đều không có ai trả lời, gọi đến lần thứ sáu mới nghe được giọng Phùng Tùng. Anh vội vàng nói cho Phùng Tùng chuyện Châu Tuệ đang cực kỳ giận dữ đứng chờ Phùng Tùng dưới ký túc xá khiến Phùng Tùng có phần sợ hãi. Vương Huy hỏi Phùng Tùng đã đắc tội gì với Châu Tuệ thì anh ta liền nài nỉ Vương Huy đi nói với Châu Tuệ rằng tối nay anh ta không về ký túc xá, rồi vội vàng cúp điện thoại.

Vương Huy lo lắng nhìn Châu Tuệ đang đứng bên dưới, nhiệm vụ của Phùng Tùng giao cho anh là quá khó. Thật ra, anh không muốn đối diện với Châu Tuệ, thậm chí còn muốn trốn tránh cô, nhưng anh lại hơi áy náy với Phùng Tùng, dù sao anh cũng đang lừa gạt Phùng Tùng mà vụng trộm cùng Chu Đình, việc này làm anh thấy hơi thẹn với lòng, lúc nào cũng cảm thấy quỷ đang đi theo mình, vì vậy mà đối với Phùng Tùng, anh luôn cố gắng đối xử tốt nhất có thể để bù đắp phần nào. Vương Huy nhìn Châu Tuệ đang nổi giận đùng đùng dưới lầu, kiên quyết đi xuống.

Vương Huy sợ hãi nhìn Châu Tuệ, sợ hãi nói: “Cậu đừng chờ Phùng Tùng nữa, tối nay cậu ấy không về.”

Châu Tuệ hung tợn liếc nhìn Vương Huy, mắng: “Các người đều là đồ khôn kiếp, cực kỳ khôn kiếp” rồi tức giận bỏ đi.

Vương Huy hóa đá nhìn bóng dáng đang xa dần của Châu Tuệ, đây là lần đầu tiên anh thấy Châu Tuệ giận dữ như vậy, trước kia cô luôn dịu dàng, hiền lành, hiểu lễ nghĩa, vì sao nay lại biến thành sư tử cái như vậy?

Châu Tuệ trở về ký túc xá, nhìn chị em cùng phòng đang kinh ngạc vì sao cô có thể giận Phùng Tùng như thế, cô không nói một lời, ngồi lên giường thở hổn hển vì tức giận. Phùng Tùng biết lần này mình đùa hơi quá, anh ta khẩn trương gọi điện thoại cho Châu Tuệ, thành khẩn: “Châu Tuệ, tôi sai rồi, tôi sai rồi. Tôi thề từ nay về sau sẽ không đùa như vậy với cậu nữa.”

Châu Tuệ lạnh lùng nói: “Chúng ta đến gặp giáo sư Thái” rồi cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, Phùng Tùng và Châu Tuệ bị giáo sư Thái gọi lên văn phòng. Châu Tuệ ra sức trách móc Phùng Tùng, cô chỉ ra ba tội danh lớn của Phùng Tùng: Thứ nhất, làm tổn thương lòng tự trọng của bạn học, đặt biệt danh cho người khác một cách vô tội vạ. Thứ hai, cả ngày trêu chọc bạn học, đạo đức bại hoại. Thứ ba, không chăm chỉ học tập, tác phong ảnh hưởng xấu đến mọi người. Trái tim và khối óc đầy phần nộ của Châu Tuệ cứ thế mà tuôn trào khiến giáo sư Thái kinh ngạc, cái này rõ ràng là nông dân nổi giận lên án địa chủ. Phùng Tùng nghe mấy tội danh kia xong, chân tay lập tức mềm nhũn, anh ta vội vàng nhìn giáo sư Thái và Châu Tuệ với ánh mắt thành khẩn, chân thành nhận lỗi, khẩn cầu hai người cho anh ta một tháng, trong thời gian này anh ta sẽ hoàn toàn sửa đổi.

Giáo sư Thái là điển hình của loại người “khẩu xà tâm phật”, thấy Phùng Tùng thành khẩn nhận lỗi thì quay sang khuyên Châu Tuệ nên cho anh ta một cơ hội để sửa đổi, mà Châu Tuệ cũng là kiểu người ăn nói chua ngoa nhưng tính tình hiền lành, vì thế, sự kiện cổng trường phía tây được giáo sư Thái dẹp yên, cơn giận của Châu Tuệ cũng đã phát tiết được một nửa nên cô bỏ qua cho Phùng Tùng một lần.

Từ đó về sau, lớp chứng khoán 9901 có hai nam sinh chỉ cần thấy Châu Tuệ là sẽ bỏ trốn, một là Vương Huy, người còn lại không ai khác chính là Phùng Tùng. Mà từ đó về sau, Châu Tuệ càng thêm say mê Kim Thành Vũ, cô xem Kim Thành Vũ chính là bạn trai của mình. Vậy là trong tuổi thanh xuân của Châu Tuệ, có một loại tình yêu, được gọi là tình yêu của Châu Tuệ và Kim Thành Vũ.

Năm 2001, trừ sự kiện cổng trường phía tây, cuộc sống của Châu Tuệ quả thật rất phong phú, vì cô có Kim Thành Vũ bầu bạn, thế giới của cô tràn ngập tình yêu, nhưng khi đến cuối năm, cô lại gặp một chuyện không thể ngờ tới.

Hôm đó, Châu Tuệ đến đại học Trùng Khánh thăm em họ, cô em họ này cũng đến từ trấn Hà Bắc Bảo Định. Em họ vừa đến Trùng Khánh, vì lần đầu đi xa nên rất nhớ nhà nên Châu Tuệ chỉ có thể kiên nhẫn khuyên giải đôi câu. Khi bọn cô đi qua một vườn hoa vắng vẻ trong trường đại học Trùng Khánh, Châu Tuệ kinh ngạc phát hiện Vương Huy và Chu Đình đang hôn nhau trên một tảng đá, bọn họ cũng nhìn thấy Châu Tuệ. Ba người nhìn nhau ngây ngốc như tượng gỗ, cuối cùng Châu Tuệ bình tĩnh trước, kéo em họ đi khỏi đó.

Cô em họ cho rằng Châu Tuệ bị trúng tà, từ khi hai người họ rời khỏi vườn hoa, Châu Tuệ trở nên hoảng hốt. Cô bé hơi buồn bực, vốn nghĩ rằng chị họ đến sẽ cổ vũ tinh thần cho cô, nào ngờ cô lại đi an ủi ngược lại chị họ. Hai người cùng đi ăn cơm, trong khi cô em họ thỏa sức càn quét thì Châu Tuệ lại dăm chiêu nhìn cái chén trước mặt.

Em họ sốt ruột nhìn Châu Tuệ: “Chị họ, rốt cuộc là chị bị làm sao?”

Châu Tuệ hoảng hốt nhìn em họ: “Đột nhiên cảm thấy đau lòng.”

Em họ lo lắng kéo Châu Tuệ, bảo đi gặp bác sĩ khám xem sao, Châu Tuệ nói chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ không sao, cô tạm biệt em họ rồi vội vã đi về ký túc xá. Cô nghĩ trong tim cô lúc này chỉ có Kim Thành Vũ, hẳn là đã quên sạch sẽ cái tên Vương Huy rồi, nhưng tình đầu sao có thể nói quên là quên. Cô có nằm mơ cũng không thể nào ngờ rằng Vương Huy lại cặp kè cùng Chu Đình. Chu Đình nằm giường trên, Châu Tuệ nằm giường dưới. Hằng ngày, cô nhìn cô ta hạnh phúc quay về, hạnh phúc rời đi, thật không ngờ thì ra cô ta hạnh phúc vì ở cùng Vương Huy. Châu Tuệ nằm trên giường, hốt hoảng nhìn Kim Thành Vũ, giờ này phút này, cô rất muốn hỏi Vương Gia Vệ một câu: Ông có muốn làm phần hai của phim ‘Trùng Khánh Lâm Sâm’ không? Nếu muốn thì hãy làm về chuyện hôm nay của cô, Chu Đình và Vương Huy, cực kỳ chân thật, cực kỳ rối rắm, cực kỳ bất ngờ.

Chu Đình trở về, ngoài mặt vẫn tươi tỉnh hòa nhã, nhưng trong lòng đã rối ren đến cực điểm. Chu Đình là người thẳng thắn, sau khi đuổi hai người kia ra khỏi phòng, Chu Đình đi thẳng vào vấn đề: “Bọn tớ đã qua lại hơn một năm.”

Châu Tuệ không phản ứng, cô như đang lạc vào mối tình thắm thiết với Kim Thành Vũ.

Chu Đình: “Nếu cậu muốn nói chuyện này với Phùng Tùng thì cứ nói, tớ sẽ không ngăn cản, dù sao bọn tớ rất tốt, cũng đã lên giường rồi, cậu muốn làm gì thì làm.”

Châu Tuệ đứng lên, thản nhiên nói: “Các người có thể nào thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi.”

Châu Tuệ mở cửa phòng bước ra ngoài. Cô đến tuổi hoa đào, nhìn con suối bắt đầu, lòng lại đột nhiên nhẹ nhõm. Cô muốn nói với Kim Thành Vũ rằng lòng cô cũng có một tuổi hoa đào, nơi đó tràn ngập sắc hoa, phong cảnh mỹ lệ. Lần này, Châu Tuệ đã thực sự được giải thoát, cô hạnh phúc ngâm nga bài hát ‘Giải thoát’ của Trương Huệ Muội: “Giải thoát, là thừa nhận sai lầm này. Em không thể không buông tay. Anh tự do ra đi, em tự mình sống tiếp. Giải thoát, là sau khi lau khô dòng nước mắt, biết tìm hướng đi mới rồi tiến về phía trước. Thế giới này rộng lớn, rồi em sẽ thực hiện được giấc mơ của mình.”

Đúng vậy, thế giới này rộng lớn, trang tiếp theo của cuộc đời sẽ là những sắc hoa đào đỏ thắm bên dòng suối nhỏ xinh đẹp, vì vậy, hãy mạnh mẽ chạy về phía trước, chạy đến Trường Giang, rồi đổ ra đại dương xanh thẳm.

6. Bốn - 2002

Editor: Umi

Năm học 2002, Châu Tuệ lại giành được một suất học bổng, còn Chu Đình và Vương Huy cuối cùng cũng đã bị Vương Mẫu nướng nướng trừng phạt, Chu Đình thi lại hai môn, Vương Huy thì thi lại ba môn, học lại một môn. Phùng Tùng lại vượt qua cửa ải một cách ngoạn mục, không bị thiếu điểm môn nào. Sự khác biệt lớn nhất giữa những người không bị thiếu điểm và bị thiếu điểm là đến ngày rằm tháng giêng, những người không bị thiếu điểm vẫn được ở nhà uống rượu ăn sủi cảo, còn những ai thiếu điểm thì phải lên tàu đi Trùng Khánh. Phùng Tùng đặc biệt vui mừng trên nỗi đau của người khác:

“Người anh em, số cậu cũng quá thảm rồi, năm mới tết đến, ai cũng được ăn sủi cảo, chỉ có cậu là năm nào cũng không được ăn.”

Nếu là trước đây, chắc chắn Vương Huy sẽ nổi nóng, nhưng kể từ sau khi anh qua lại với Chu Đình, đối với những lời châm chọc của Phùng Tùng, anh đã bình tĩnh tiếp nhận.

Năm 2002 là năm bốn Châu Tuệ tốt nghiệp, bọn họ phải đến thực tập ở một sàn giao dịch chứng khoán. Cũng chính trong năm này, đội bóng Trung Quốc làm nên lịch sử khi lần đầu tiên được tham gia vòng chung kết World Cup, kết quả là không đá vào lưới đội bạn quả nào, bị thủng lưới chín bàn trong ba lượt trận tại vòng bảng. Phùng Tùng và Vương Huy hâm mộ bóng đá cũng gần như người thành phố Milan của Italia, trước sự kiện lịch sử của bóng đá Trung Quốc, hai người liền góp tiền mua một chiếc tivi cũ. Sau trận thua 0:2 trước Costa Rica, bọn họ hy vọng ở lượt trận thứ hai, đội bóng Trung Quốc sẽ lấy lại thể diện cho người Trung Quốc. Thế nhưng lịch sử là minh chứng rõ ràng nhất, trận đó Trung Quốc bị Brazil đè bẹp với tỷ số 0:4.

Phùng Tùng buồn bực nhìn Ronaldo, Rivaldo, Carlos, Ronaldinho mỗi người sút tung một quả vào lưới Trung Quốc, tinh thần cực kỳ sụp đổ, cực kỳ thương tâm. Khi Vương Huy vào phòng vệ sinh, Phùng Tùng nghịch chiếc điện thoại Siemens mới mua của Vương Huy thì thấy có một tin nhắn, nội dung là ‘Chúng ta chia tay đi’, người gửi là Chu Đình. Phùng Tùng ngơ ngác nhìn tin nhắn trong điện thoại của Vương Huy, rồi lấy di động của mình gọi theo số đã gửi tin nhắn cho bạn mình, người nhận điện quả nhiên là Chu Đình. Phùng Tùng muốn nổi điên.

Trước tháng sáu năm 2002, lớp chứng khoán 9901 chỉ có Phùng Tùng, Chu Đình và Vương Huy là có điện thoại di động. Phùng Tùng đã phải chắt chiu từng đồng để mua điện thoại, dù sao ở thời đại này, điện thoại di động đang dần thay thế máy nhắn tin, nếu có một chiếc Siemens thì chưa biết chừng còn có thể dụ dỗ một cô em trước khi tốt nghiệp, đây chính là tính toán của Phùng Tùng. Còn vì sao Chu Đình và Vương Huy mua điện thoại, trước nay anh chưa từng nghĩ đến. Ngược nhìn trận đấu đã kết thúc giữa Trung Quốc và Brazil, Phùng Tùng nghĩ anh ta đã biết lý do.

Phùng Tùng vọt vào phòng vệ sinh, nắm bả vai Vương Huy: “Nói cho tớ biết, cậu và Chu Đình là thế nào?”

Vương Huy biết chuyện gì tới cuối cùng cũng đã tới, bình tĩnh nhìn Phùng Tùng: “Tớ và cô ấy qua lại, giờ muốn chia tay.”

Phùng Tùng không kiềm được tức giận, chỉ tay vào Vương Huy: “Đồ con rùa nhà cậu, chẳng những thông đồng cùng bạn gái tớ, mà còn giấu giếm tớ hơn một năm trời. Mẹ nó, mãi đến khi các người chia tay, tớ mới được biết sự thật.”

Phùng Tùng phẫn nộ, giơ tay đấm một quả vào Vương Huy, mà Vương Huy cũng đang buồn bực vì chuyện chia tay với Chu Đình, thế là hai người nhào vào đánh nhau, chắc có lẽ đây là lần đầu tiên hai sinh viên nam Trung Quốc ẩu đả trong phòng vệ sinh. Sau một hồi kịch chiến, cả Phùng Tùng và Vương Huy đều bị chảy máu không ngừng, mặt cả hai đều bị thương, quả thật đây cũng có thể được coi là một trận quyền anh hấp dẫn. Thân thể Phùng Tùng cường tráng như Võ Đại Lang nhưng lại bị Vương Huy đấm gãy một cái xương sườn. Hậu quả vô cùng nghiêm trọng, Phùng Tùng nhập viện, Vương Huy bị mời vào đồn cảnh sát. Giáo sư Thái nổi giận đùng đùng, đến đồn bảo lãnh Vương Huy, nghĩ bụng nhất định phải xử phạt nghiêm khắc.

Vì chuyện này mà mấy ngày nay giáo sư Thái bị xoay đến đau cả răng, lãnh đạo trường cực kỳ tức giận, yêu cầu đuổi học Vương Huy. Nhưng giáo sư Thái chính là giáo sư Thái, bà không đành lòng nhìn Vương

Huy vượt ngàn dặm xa xôi từ Sơn Đông đến Trùng Khánh để đi học, giờ gần tốt nghiệp lại không thể cầm một tấm bằng, chỉ có thể thất bại thảm hại rời khỏi Trùng Khánh. Giáo sư Thái quyết định để cả lớp quyết định số phận của Vương Huy. Bà bảo Châu Tuệ làm một cuộc khảo sát ý kiến, chỉ cần một người trong lớp đồng ý với quyết định đuổi học Vương Huy thì anh sẽ bị đuổi học. Châu Tuệ mượn cớ, muốn đẩy công việc khó khăn này cho người khác, nhưng giáo sư Thái nghiêm túc nói rằng, việc này chỉ có thể do cô làm.

Trong ký túc xá, hai cô gái Tứ Xuyên nói ra nguyên nhân Chu Đình và Vương Huy chia tay. Chuyện là Chu Đình muốn Vương Huy ở lại Trùng Khánh nhưng Vương Huy kiên quyết đòi về Sơn Đông. Đây là nguyên nhân chia tay phổ biến nhất của các cặp sinh viên Trung Quốc trước thời điểm tốt nghiệp, rất nhiều đôi tình nhân chia tay nhau vì lý do này. Đương nhiên, thời đại này vẫn có những người yêu nhau đến chết đi sống lại, vì tình yêu mà vượt qua trăm núi nghìn sông, nhưng với Chu Đình và Vương Huy, bọn họ có thể coi là tình yêu thật sự sao? Thật ra Vương Huy không xem chuyện giữa anh và Chu Đình là thật, mặc dù quan hệ giữa hai người khá tốt, nhưng càng ngày anh càng nhận ra rằng đó chỉ là những phút giây dễ khỏa lấp cô đơn và ưu sầu, chứ không phải là tình yêu, vì trong lòng anh vẫn chưa thể nào quên hết bóng hình của Cố Tiểu Yên.

Trong lớp có rất nhiều người nghĩ Châu Tuệ sẽ “tiêu diệt” Vương Huy, dù sao cô cũng thâm mến Vương Huy lâu như vậy, nhưng Vương Huy lại tuyệt tình chơi đùa với cô vài ngày rồi bỏ rơi cô. Thậm chí họ còn cho rằng cho rằng Vương Huy và Châu Tuệ đã xảy ra quan hệ, vì chỉ có vậy thì một người đàn ông mới bỏ rơi một người phụ nữ chỉ sau vài ngày chơi đùa. Mọi người đều đoán Châu Tuệ sẽ nhân cơ hội này trả thù Vương Huy, Phùng Tùng cũng nghĩ vậy. Vì vậy, Phùng Tùng đã đi gặp giáo sư Thái, nói rằng tuy mình bị đánh trọng thương, nhưng mình là người dân địa phương, không nên bắt nạt người nơi khác. Nói tóm lại, Phùng Tùng không đồng ý với quyết định đuổi học Vương Huy.

Giáo sư Thái không ngờ nhân phẩm Vương Huy lại tốt như vậy, trong lớp, ngoại trừ Châu Tuệ, tất cả đều đã bỏ qua cho Vương Huy. Thật ra chuyện này cũng không phải hoàn toàn vì nhân phẩm của Vương Huy tốt. Chu Đình dù sao cũng là bạn gái cũ của Vương Huy, đối với Vương Huy vẫn có chút trách nhiệm, cô khuyên mọi người trong lớp nên bỏ qua cho Vương Huy, dù gì cũng đã như anh chị em hơn ba năm rồi, giờ sắp tốt nghiệp, nếu đến cả tấm bằng mà cũng không cho người ta lấy thì quá tuyệt tình. Trong số người Chu Đình khuyên nhủ, tất nhiên có cả Châu Tuệ. Vốn dĩ Châu Tuệ cũng định bỏ qua cho Vương Huy, nhưng khi thấy Chu Đình cầu xin cô như vậy, là con gái, chắc mọi người cũng hiểu được mùi vị này, là sự hỗn hợp của cả năm vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn.

Châu Tuệ lạnh lùng nói với Chu Đình: “Không cần cầu xin tôi, tự tôi có quyết định của riêng mình.”

Ba ngày liền Vương Huy nằm lì trong ký túc xá. Thật ra Vương Huy không hề quan tâm đến bằng tốt nghiệp, lý tưởng của anh là âm nhạc. Anh luôn xem mình là ca sĩ thuộc về phong cách đau thương với những bản tình ca da diết. Khi nghĩ đến sự nghiệp sau này, Vương Huy luôn muốn đến Bắc Kinh thực hiện giấc mơ của mình. Dù sao anh cũng đã trải qua cảm giác đau khổ, đáng vẽ của anh khi vừa đánh đàn ghi-ta vừa hát tình ca thật sự rất trống trải, rất đau thương. Điều làm Vương Huy khổ sở lúc này là mẹ anh. Chỉ cần nghĩ đến mẹ sẽ đau lòng như thế nào nếu anh không lấy được bằng tốt nghiệp là anh không chịu được. Mẹ anh vốn bị bệnh tim, việc này làm anh cực kỳ lo lắng. Vào buổi tối thứ ba Vương Huy nằm vật ra giường trong ký túc xá, Chu Đình gọi điện thoại tới, nói rằng ngoài Châu Tuệ ra, những người khác đều đồng ý cho anh nhận bằng tốt nghiệp.

Nghe Chu Đình nói xong, Vương Huy có phần hận giáo sư Thái, bà là người vừa sáng suốt lại vừa quá tàn nhẫn. Bà luôn để sinh viên tự giải quyết chuyện lớn nhỏ trong lớp, Phùng Tùng đã đặt cho bà một biệt danh là ‘Minh chủ Năm Men’. Vương Huy đi tìm Năm Men, nghiêm túc trình bày hoàn cảnh của bản thân, nào ngờ giáo sư Thái nói một câu khiến Vương Huy phải ủ rũ trở về: “Em tìm tôi thì có lợi ích gì? Hiện tại ngoài Châu Tuệ, những bạn khác đều bỏ qua cho em. Vậy nên tốt nhất là em tìm Châu Tuệ đi.”

Năm men là một nhóm vi sinh đơn bào được loài người sử dụng từ hàng nghìn năm nay để sản xuất nước uống có cồn và làm bánh. Ngày nay những hiểu biết khoa học và công nghệ đã cho phép phân lập và sản xuất công nghiệp những chủng nấm men có những tính chất đặc biệt, thỏa mãn ngày càng cao nhu cầu thực phẩm của con người.

Vương Huy mặt dày tìm Châu Tuệ, mấy lần gọi điện thoại đều bị Châu Tuệ từ chối, vì thế anh chỉ có thể đến căn tin chờ cô. Vương Huy nhìn Châu Tuệ, đôi mắt hơi ướt, có phần mỏng lung: “Mẹ tôi bị bệnh tim,

tôi không muốn làm bà đau lòng.”

Châu Tuệ không nhìn Vương Huy, chỉ để ý đến hộp cơm của mình, tất nhiên phần ăn của cô không có rau chân vịt. Cô lạnh lùng: “Ngày mai cậu sẽ biết thôi.”

Tối đó, Vương Huy trằn trọc cả đêm. Ngày hôm sau, giáo sư Thái gọi anh vào văn phòng, nói cho anh biết anh có thể nhận bằng tốt nghiệp. Vương Huy cả cảm giác như bản thân đang được bình minh chiếu rọi. Giáo sư Thái bắt đầu tận tình khuyên nhủ Vương Huy nên sửa đổi tính tình, sau này nếu cứ nóng nảy như vậy thì làm sao đứng vững trên xã hội? Lúc này, Vương Huy không còn cảm thấy giáo sư Thái là Nấm Men nữa, mà giống như là mẹ của anh. Bà giảng giải suốt một giờ lẻ tám phút, đến khi nhìn thấy mắt Vương Huy đã ướt ươn, cho rằng anh đã tỉnh ngộ thì mới dừng lại, sau đó mới chuyển đề tài, nghiêm túc hỏi Vương Huy:

“Có phải em đã làm gì có lỗi với Châu Tuệ? Tại sao cả lớp đều bỏ qua cho em, chỉ có Châu Tuệ là bỏ phiếu trắng?”

Wương Huy kinh ngạc nhìn giáo sư Thái: “Việc này cũng có thể bỏ phiếu trắng à?”

Giáo sư Thái tức giận, chỉ tay vào Vương Huy: “Mau lăn ra khỏi đây cho tôi.”

Wương Huy lăn ra khỏi văn phòng giáo sư Thái, trong đầu cứ mãi nghĩ đến mấy chữ “bỏ phiếu trắng”. Đến khi tới tuổi hoa đào, cuối cùng Vương Huy đã hiểu hành động “bỏ phiếu trắng” của Châu Tuệ, đó chính là thái độ rõ ràng nhất của cô với anh, rằng hai người đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Anh muốn viết thư cảm ơn cô, nhưng trầy trật cả buổi trưa, một chữ anh cũng không thể viết được.

Cả lớp tổ chức một buổi tiệc lớn mừng tốt nghiệp, đa số đều uống rượu. Vương Huy và Phùng Tùng uống rất nhiều, nhịn tiểu rất lâu, cuối cùng không chịu nổi nữa mà cùng chạy vào nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh, Phùng Tùng mở miệng:

“Người anh em, đã có tính toán gì sau khi tốt nghiệp chưa?”

Wương Huy nôn ra một bãi rồi mới thở hổn hển nói: “Đi Bắc Kinh.”

Phùng Tùng: “Tìm Cố Tiểu Yến?”

Wương Huy: “Tìm cô ta cái búa!”

Phùng Tùng: “Người anh em, ở Trùng Khánh cậu không học được gì tốt đẹp mà lại học được cây búa.”

Wương Huy: “Bạn thân, cảm ơn cậu đã tha thứ cho tớ.”

Phùng Tùng: “Đồ con rùa nhà cậu, ngủ với bạn gái tớ, đánh gãy một xương sườn của tớ, mẹ nó, tớ bị làm sao mới có thể tha thứ cho cậu được?”

Wương Huy ôm bả vai Phùng Tùng: “Người anh em, cả đời này, chúng ta mãi là anh em.”

Thế là hai người khoác vai nhau lão đảo quay trở lại bàn ăn.

Lúc này, Châu Tuệ và Chu Đình cũng đã uống nhiều, hai cô gái đang chơi trò oẳn tù tì uống rượu. Về tỷ số, Chu Đình chơi trò này rất giỏi, gần như không có đối thủ, nhưng Châu Tuệ chơi nhiều với Chu Đình nên cũng dần khám phá ra bí quyết, có thể nói là bất phân thắng bại. Về khí thế, cả hai đều không chịu thua kém, tất cả mọi người đều nghe hai người hét to: “Hai chú ong nhỏ, cùng bay đến bụi hoa, bay nào, bay nào... Uống!”

Đám bạn học vô cùng kinh ngạc, ngây người nhìn Châu Tuệ và Chu Đình. Vương Huy cùng Phùng Tùng đang choàng vai bá cổ nhau cũng giật mình nhìn hai cô gái. Châu Tuệ hát “Hai chú ong nhỏ” xong là gục đầu xuống bàn, đầu đã hoàn toàn choáng váng rồi. Chu Đình tự hào nói:

“Người học giỏi nhất cũng chẳng thể thắng nổi trùm uống rượu.”

Câu nói này của Chu Đình hoàn toàn kích động được Châu Tuệ, cô lắc lư đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngực phập phồng: “Cậu dám so ngực với tôi không?”

Chỉ một câu nói này của Châu Tuệ làm Chu Đình im bật, lập tức ngồi phịch xuống ghế. Châu Tuệ lữ đữ đi đến trước mặt Vương Huy, dáng vẻ say rượu của cô thực sự rất đáng yêu:

“Cậu dám so ngực với tôi không?”

Vương Huy lập tức hóa đá, Phùng Tùng vội vàng ôm lấy Châu Tuệ: “Châu Tuệ, cậu uống nhiều quá rồi.”

Châu Tuệ đẩy Phùng Tùng ra, nhìn anh ta cười hì hì: “Phùng Tùng, à không, phải là Phùng Ba Lần mới đúng, cảm ơn cậu đã đặt biệt danh ”chị gái ngực khủng học kinh” cho tôi. Biệt danh này rất hay, tôi rất tự hào, rất vinh dự!”

Châu Tuệ nói xong liền ngã lăn xuống đất, mãi đến khi buổi tiệc tốt nghiệp kết thúc vẫn không tỉnh lại, còn câu nói khi say rượu của Châu Tuệ đã khắc sâu vào đầu rất nhiều người. Nhiều năm sau, các anh chị em vẫn quỳ lạy một Châu Tuệ khi say rượu.

Đây là đêm cuối cùng ở trường, cả phòng thức nói chuyện cả đêm là điều tất yếu. Mấy người trong phòng Vương Huy đều hy vọng anh sẽ trở thành một ca sĩ nổi tiếng, khi đó trường kỹ thuật bọn họ cũng sẽ được lấy tiếng thơm. Còn trong phòng Châu Tuệ, vấn đề được nói nhiều nhất vẫn là Châu Tuệ. Bọn Chu Đình chăm chú nghiên cứu ngực Châu Tuệ, mặc kệ Châu Tuệ đang say ngủ nhưng thỉnh thoảng lại lẩm nhảm “Cậu dám so ngực với tôi không?” khiến các cô gái trong phòng phải nhịt chí anh hùng.

Hôm sau, Vương Huy cùng mấy người phương Bắc lên xe tiến về phía Bắc. Vương Huy muốn về Sơn Đông trước, mẹ anh rất lo lắng, sợ con trai mình không nhận được bằng tốt nghiệp, vì vậy anh muốn đem bằng về ẹ kiểm chứng, coi như làm thuốc an thần cho bà. Những người khác, trừ Châu Tuệ, đều đến tiễn bọn Vương Huy. Vốn dĩ bọn Chu Đình định đánh thức Châu Tuệ dậy, nhưng gọi một hồi lâu mà Châu Tuệ vẫn chỉ nói một câu: “Cậu dám so ngực cùng tôi không?” Cuối cùng, bọn cô đành bỏ cuộc. Tại sân ga, trước mặt Phùng Tùng, Chu Đình trao cho Vương Huy một cái ôm chia tay, hai người cùng nhìn nhau cười, một nụ cười đơn thuần, không còn ân oán tình thù. Khi Vương Huy đã lên tàu, đoàn tàu bắt đầu lăn bánh, anh nhìn thấy Châu Tuệ. Cô đứng ở một góc khuất trong sân ga, chăm chú nhìn anh. Vương Huy cười nhìn Châu Tuệ, khi đi ngang qua cô, anh còn đưa tay lên vẫy, nhưng Châu Tuệ không nhìn thấy.

Thật ra Châu Tuệ đã tỉnh dậy từ sớm, nhưng cô không muốn cùng bọn Chu Đình đi tiễn Vương Huy. Chờ đến khi mấy cô bạn cùng phòng đi hết rồi, Châu Tuệ mới vội vàng bắt taxi. Anh tài xế nhiệt tình người Trùng Khánh biết Châu Tuệ đi tiễn mối tình đầu đã vượt đèn đỏ hai lần, đưa Châu Tuệ đến nhà ga với tốc độ chóng mặt. Khi Châu Tuệ xuống xe, anh tài xế còn nói với cô một câu đánh trúng tâm trạng: “Mối tình đầu cũng giống như nồi lẩu Trùng Khánh, khi ăn rất bình thường, nhưng dư vị đọng lại thì rất lâu, vương vấn mãi thôi.”

Châu Tuệ âm thầm rời khỏi nhà ga. Cô đi thẳng, đi thẳng, đi đến bến tàu Triều Thiên Môn. Lòng cô lúc này êm đềm như nước sông Gia Lăng, nhưng cũng dậy sóng tựa như nước Trường Giang, vừa bình lặng lại vừa hỗn loạn. Châu Tuệ biết mối tình đầu thời đại học của cô, hoặc cũng có thể nói tình cảm thuộc về mối tình đầu của cô đã kết thúc. Một người tên Vương Huy đã rời khỏi thành phố này, đã bước ra khỏi trái tim cô. Cô ngâm nga “Cô gái trấn nhỏ”, bài hát đã mang cô đến với mối tình đầu. Châu Tuệ giờ đây đã không còn phiền muộn, như anh tài xế nhiệt tình đã nói, mối tình đầu cũng giống như một nồi lẩu. Vì thế, sau khi rời khỏi Triều Thiên Môn, một mình cô đã giải quyết hết một nồi lẩu Trùng Khánh.

Trường Cao đẳng kỹ thuật Trùng Khánh là một trường đào tạo nghề rất hấp dẫn học sinh đăng ký tuyển sinh, đơn giản là vì sinh viên tốt nghiệp trường này đều có việc làm. Thật ra, đây chỉ là lý do được các ‘anh sắt chì thép’ dùng nhằm lôi kéo học sinh đăng ký tuyển sinh vào trường. Bọn Châu Tuệ học chuyên ngành chứng khoán, điểm không cao cũng chẳng thấp, chỉ có một số ít tìm được việc làm ở các công ty chứng khoán, còn lại đều tìm việc trái ngành. Châu Tuệ muốn học lên cao, đương nhiên việc này đối với một người học giỏi như cô chẳng khác nào là cọng lông trong nồi lẩu, chỉ cần nóng một chút thì sẽ bị nấu chín. Vậy là Châu Tuệ ở lại Trùng Khánh, tiếp tục con đường học vấn của mình.

Ba năm sau.

7. Năm - 2005

Editor: Umi

Đã ba năm sau khi tốt nghiệp, Vương Huy đã đến thành phố mình luôn mơ ước là Bắc Kinh, làm một ca sĩ đường phố. Hằng ngày, anh ôm đàn ghi-ta hát rong trên những con đường Bắc Kinh, lúc là đường phố phía tây, khi lại ở phía đông thành phố, có khi lại hát ở những con ngõ hẻm, thậm chí anh còn lượn lờ khu vực xung quanh nhà ga Đại Hưng. Ở Bắc Kinh có rất nhiều ca sĩ lang thang giống Vương Huy, bọn họ muốn dùng âm nhạc để thể hiện mộng ước của bản thân, với cây đàn ghi-ta và những bài hát đã thuộc lòng, bọn họ dùng lời ca tiếng hát để chứng minh sự tồn tại của mình. Ba năm nay, Vương Huy không chỉ đi hát trên những con phố Bắc Kinh mà anh còn không ngừng tìm kiếm Cố Tiểu Yến. Vương Huy hy vọng Cố Tiểu Yến có thể đứng trước mặt anh, nói cho anh biết vì sao năm xưa cô lại vứt bỏ anh, xóa bỏ lời hẹn ước của hai người. Nhưng ngoài thất vọng, cái Vương Huy cũng chỉ là thất vọng. Bố mẹ Cố Tiểu Yến ly hôn, cô theo mẹ đến Bắc Kinh nhưng không ai biết cô sống ở đâu, cũng không ai nói cho Vương Huy biết phải làm thế nào để tỉnh khỏi giấc mộng này. Vương Huy không cam lòng, anh có cảm giác Cố Tiểu Yến luôn đứng ở một góc nào đó nhìn anh. Anh hy vọng Cố Tiểu Yến có thể dũng cảm bước ra đến trước mặt anh, dũng cảm cho bản thân một lý do, hoặc một cái cớ cũng được.

Châu Tuệ nhận được bằng chính quy, một năm sau cô quay về quê hương Hà Bắc. Cô tìm được việc làm trong một công ty chuyên về thực phẩm ở thành phố Bảo Định, làm trong bộ phận Marketing. Một năm sau, công ty cử cô đi công tác ở Bắc Kinh, phụ trách mảng Marketing, tìm kiếm thị trường ở thủ đô. Châu Tuệ nghe Phùng Tùng nói Vương Huy cũng đã tới Bắc Kinh, có gọi điện cho anh ta một lần, sau đó thì đổi số, hoàn toàn mất liên lạc. Châu Tuệ biết việc này là vì Phùng Tùng lập QQ lớp, Châu Tuệ bị anh ta kéo vào nhóm. Trên QQ, Phùng Tùng nói lớp bọn họ chỉ có Vương Huy và Châu Tuệ là đến Bắc Kinh làm việc. Châu Tuệ đến Bắc Kinh hơn nửa năm, mỗi ngày đều như nhau, sáng thì an nhàn đi làm, chiều lại tấp qua một quán ăn gần công ty giải quyết cái bụng. Châu Tuệ biết ở Vương Huy đang ở Bắc Kinh, nhưng thành phố này rộng lớn như vậy nên cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh, cũng giống như Vương Huy không tìm thấy Cố Tiểu Yến. Một buổi chiều nọ, Châu Tuệ đi mua quần áo, khi đi qua một hầm dành cho người đi bộ qua đường thì bất chợt nghe được bài “Cô gái trần nhỏ” quen thuộc.

Lúc ấy, Châu Tuệ đã đi qua đường hầm, khi tiếng hát cất lên, cô như bị điện giật, vội vàng chạy ngược lại xuống đường hầm. Cô nhìn thấy một người đàn ông râu ria xồm xoàm, vẻ mặt đau thương vừa đàn vừa hát “Cô gái trần nhỏ”.

Châu Tuệ từ từ tiến đến trước mặt người đàn ông, anh ta đang nhắm mắt, chìm đắm trong bài hát. Châu Tuệ ngơ ngác nhìn cái chén được đặt trước mặt người đàn ông, bên trong có mấy tờ tiền, cô cảm thấy khóe mắt cay cay, nhưng cố gắng nén lại, không để giọt lệ tràn mi. Vương Huy cảm nhận được có người đứng trước mặt mình, anh mở mắt, khi nhìn thấy Châu Tuệ, tiếng hát trong cổ anh im bật, tiếng đàn cũng lặn tằm.

Đó là một buổi chiều mùa thu đầy lá phong rơi, Châu Tuệ đã gặp lại Vương Huy như thế. Cô cười tươi, nói: “Sao cậu lại biến thành một tên ăn mày thế này?”

Wương Huy cười xấu hổ, cứng ngắc hỏi: “Cậu khỏe không?”

Châu Tuệ vẫn mỉm cười nhìn Vương Huy: “Tôi đang làm việc ở Bắc Kinh.”

Wương Huy: “Thì ra là vậy. Cậu làm gì?”

Châu Tuệ: “Tôi làm bên mảng marketing trong một công ty thực phẩm. Mấy năm nay cậu không tìm việc hả?”

Wương Huy: “Không, tôi chỉ muốn hát.”

Châu Tuệ: “Nếu tình cờ gặp nhau trên đường, chắc chắn tôi sẽ không nhận ra cậu. Cậu khác quá.”

Wương Huy: “Cậu cũng vậy, trưởng thành hơn.”

Châu Tuệ: “Tôi mời cậu ăn cơm.”

Wương Huy: “Để tôi mời.”

Châu Tuệ và Vương Huy rời khỏi hầm dành cho người đi bộ qua đường, đi đến một quán thịt dê xiên nhỏ trong một con hẻm. Vương Huy định hai chai bia Yên Kinh (một loại bia nổi tiếng ở Bắc Kinh), còn Châu Tuệ nói trời lạnh, muốn uống rượu trắng nên gọi một bình rượu Ngưu Lan Sơn.

Thịt dê xiên Bắc Kinh với lẩu Trùng Khánh cũng không quá khác nhau, chỉ là một loại chủ yếu là vị cay xé họng, một loại lại có mùi vị dễ chịu. Trong hương vị dễ chịu đó, Châu Tuệ cùng Vương Huy ăn ngon lành món thịt dê xiên nóng hổi.

Vương Huy hơi ngạc nhiên với tửu lượng của Châu Tuệ, cô uống rượu như uống nước lọc. Châu Tuệ nhìn ra thắc mắc của Vương Huy, mỉm cười nói: “Đi làm hơn một năm nay, phải giao tiếp nhiều với khách hàng nên tửu lượng có tăng một chút.”

Vương Huy rót thêm cho Châu Tuệ một ly rượu, cô từ chối: “Không uống nữa, vừa này hơi lạnh, giờ ấm hơn nhiều rồi. Cậu ở Bắc Kinh có tìm Cố Tiểu Yến không?”

Vương Huy: “Tìm, nhưng không tìm được.”

Châu Tuệ: “Thì ra là vậy.”

Sau đó, Châu Tuệ bắt đầu trầm mặc.

Vương Huy uống xong hai chai bia Yên Kinh, vì muốn phá tan sự im lặng, ngưng ngừng giữa hai người nên hỏi: “Cậu biết tin tức gì về bọn Phùng Tùng không?”

Châu Tuệ: “Phùng Tùng mở một cửa hàng bán xe máy.”

Vương Huy: “Xe máy Trùng Khánh rất nổi tiếng. Bây giờ cậu có...có bạn trai chưa?”

Châu Tuệ: “Công việc bận rộn quá, vẫn chưa nghĩ đến.”

Vương Huy: “Làm việc ở Bắc Kinh quả thật rất áp lực.”

Châu Tuệ: “Cậu vẫn muốn hát như hiện nay?”

Vương Huy: “Tôi thích cuộc sống tự do như thế này, tôi cũng thích hát.”

Châu Tuệ: “Ừ. Chúng ta ăn no rồi thì về thôi, tối nay tôi còn có hẹn với khách hàng.”

Vương Huy đứng dậy đi tính tiền, Châu Tuệ kéo anh lại: “Để tôi.”

Vương Huy nhìn Châu Tuệ, cười khổ: “Cậu thực sự coi tôi là ăn mày đấy à?”

Vương Huy chạy đến quầy tính tiền, Châu Tuệ nhìn theo bóng dáng có phần tang thương của anh, sống mũi cô lại cay cay.

Vương Huy tính tiền xong thì tiến lại gần Châu Tuệ xin số điện thoại của cô. Cô đọc số điện thoại của mình cho anh rồi hai người đi ra cửa quán, sau đó mỗi người một hướng.

Châu Tuệ đứng chờ tàu điện ngầm, rồi lên tàu điện ngầm đến nơi hẹn với khách hàng, cả quãng đường mũi cô đã cay xè. Đây là cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn nhất trong đời cô, có nằm mơ cô cũng không nghĩ đến sẽ gặp một Vương Huy đáng thương ở một đường hầm Bắc Kinh. Tại buổi tiệc tối đó, Châu Tuệ uống rất nhiều, cũng may được bạn thân Chu Cường đưa về nhà.

Sau hôm đó, mặc dù biết cách thức liên lạc của nhau nhưng Châu Tuệ và Vương Huy đều chưa bao giờ liên hệ với đối phương. Nhưng vào một ngày nghỉ lễ, Vương Huy gửi một tin nhắn cho Châu Tuệ. Sau khi trải qua những ngày tháng khổ cực làm ca sĩ ở hầm dành cho người đi bộ, Vương Huy đã xin được một chân hát trong một quán bar. Còn Châu Tuệ thỉnh thoảng có đi qua đường hầm đó, không hiểu sao cô cứ hồi hộp mãi. Cô sợ mình sẽ bắt gặp bóng dáng khiến người khác phải đau lòng của Vương Huy, nhưng cô cũng muốn được gặp anh. Tuy nhiên, Châu Tuệ đã không còn được nhìn thấy anh nữa, vì anh đã không còn ở đó nữa. Mãi cho đến ba năm sau, khi ấy Bắc Kinh đang vào cuối thu, Châu Tuệ nhận được một tin nhắn của Vương Huy.

8. Sáu - 2008

Editor: Umi

Châu Tuệ đang dọn dẹp nhà cửa thì nhận được tin nhắn của Vương Huy, anh hẹn gặp cô ở quán cũ. Châu Tuệ gọi lại cho Vương Huy mấy lần nhưng anh đều tắt máy, cô đành dựa vào nội dung tin nhắn mà làm theo. Năm giờ rưỡi chiều, Châu Tuệ đến quán thịt dê xiên mà ba năm trước cô đã cùng Vương Huy đến đó. Mãi đến sáu giờ Vương Huy vẫn chưa xuất hiện, Châu Tuệ gọi điện thoại cho anh nhưng vẫn không được, khi cô chuẩn bị đi về thì Vương Huy vội vã chạy vào.

Vương Huy thở không ra hơi, nhìn Châu Tuệ: “Xin lỗi, điện thoại của tôi bị lấy cắp, tôi phải đuổi theo kẻ trộm.”

Châu Tuệ ngạc nhiên nhìn Vương Huy, không phải vì anh không cho cô leo cây, mà vì anh giờ đây với ba năm trước hoàn toàn khác xa nhau. Vương Huy của ba năm trước nghèo túng và đáng thương, Vương Huy của bây giờ thì tràn trề sức sống.

Vương Huy xấu hổ nhìn Châu Tuệ: “Cậu không giận chứ?”

Châu Tuệ cười, lắc đầu: “Châu Tuệ tôi hẹp hòi vậy sao?”

Hai người ngồi xuống, vẫn như ba năm trước, Vương Huy gọi hai chai bia Yên Kinh, Châu Tuệ gọi một bình Ngưu Lan Sơn.

Sau khi hớp một ngụm bia, Vương Huy nói: “Tôi gặp Cố Tiểu Yến rồi.”

Châu Tuệ đang gấp du mạch, nghe thấy tên Cố Tiểu Yến thì miếng du mạch rớt lại xuống nôi.

Du mạch là một loại yến mạch lấy giống từ yến mạch TQ, Hoa Bắc gọi là du mạch, Tây Bắc TQ gọi là ngô, Đông Bắc TQ gọi là linh đang mạch

Châu Tuệ: “Thế à? Tốt quá.”

Vương Huy: “Năm trước tôi đã gặp cô ấy. Lúc đó tôi đang hát trong quán bar. À, nói cho cậu biết, tôi đang làm ca sĩ ột quán bar.”

Châu Tuệ: “Thế à? Tốt quá.”

Vương Huy: “Lúc ấy tôi đang hát, vẫn là bài ‘Cô gái trần nhố’ thì có một vị khách yêu cầu tôi hát bài ‘Ánh trăng trong thành’. Tôi nhìn vị khách yêu cầu bài hát thì phát hiện thì ra đó chính là Cố Tiểu Yến. Lúc ấy, tôi cứ nghĩ là mình nằm mơ. Ngồi bên cạnh cô ấy là một người đàn ông mập mạp, dáng vẻ cô ấy giống như đã kết hôn. Cô ấy mỉm cười, đưa cho tôi một xấp tiền, bảo tôi hãy hát ‘Ánh trăng trong thành’.”

Vương Huy uống một ly bia, nhìn Châu Tuệ nong nà: “Lúc hát, tôi đã dần hiểu được tâm trạng của nhân vật chính trong bài hát. Khi hát tới đoạn ‘Ánh trăng trong thành chiếu rọi những giấc mơ, xin hãy sưởi ấm trái tim người ấy. Đã nhìn thấu mọi sự hợp tan chốn nhân gian, có thể nào kéo dài thêm đoạn đường vui vẻ’, tôi mới biết chỉ cần Cố Tiểu Yến vui vẻ thì tôi cũng sẽ vui vẻ. Đó là bài hát thành công nhất của tôi kể từ ngày đi hát ở quán bar, rất nhiều người đứng lên vỗ tay khen ngợi.”

Châu Tuệ: “Cố Tiểu Yến đã kết hôn?”

Vương Huy: “Ừ, chồng cô ấy là người Bắc Kinh, chính là người bạn trai thời đại học. Sau khi tốt nghiệp, hai người liền kết hôn. Hôm đó là kỷ niệm ngày cưới của họ, tôi cùng Cố Tiểu Yến nói chuyện suốt hơn mười tiếng đồng hồ. Cuối cùng, sau bao nhiêu năm, tảng đá lớn trong lòng tôi cũng đã được rơi xuống, lòng tôi đã không còn gánh nặng gì nữa.”

Châu Tuệ hớp một ngụm rượu, mỉm cười nhìn Vương Huy: “Rốt cuộc cậu cũng được giải thoát.”

Vương Huy: “Không, tôi không hề được giải thoát. Chứng kiến Cố Tiểu Yến hạnh phúc, tôi giải thoát cho cô ấy. Còn đối với bản thân, trong nửa năm qua, tôi chưa từng được giải thoát, vì luôn nghĩ đến một người, kể cả trong mơ.”

Châu Tuệ: “Là Chu Đình.”

Vương Huy: “Không phải cô ấy, là em.”

Châu Tuệ: “Tôi? Sao lại là tôi?”

Vương Huy: “Tôi cũng không biết tại sao lại là em, nhưng trong giấc mơ của tôi thì đó luôn là em. Tôi mơ thấy chúng ta cùng nhau ngắm mặt trời lặn trên bờ Trường Giang, cùng nhau ngắm cảnh ở Tấn Vân Sơn, cùng nhau ăn lẩu tại Dương Gia Bình. Giấc mơ này vẫn luôn đi theo tôi. Tôi nghĩ hình như em đã chiếm lấy trái tim tôi.”

Châu Tuệ cười ngây ngô, lắc đầu: “Cậu đừng đùa như vậy.”

Vương Huy nghiêm túc nhìn Châu Tuệ: “Châu Tuệ, anh không đùa. Hồi đại học, quả thật trong tim có Cố Tiểu Yến, và cũng có cả em. Nhưng anh không muốn trong khi Cố Tiểu Yến vẫn chiếm cứ trái tim anh mà lại để em làm bạn gái của anh, vì như vậy đối với em là không công bằng. Anh không thể nào chấp nhận mình nhìn em mà lại nghĩ về Cố Tiểu Yến.”

Châu Tuệ: “Thì ra là vậy. Thế mà tôi vẫn luôn cho rằng thật ra cậu chỉ thích ngực của tôi, trong lòng cậu hoàn toàn không có tôi. Nhớ khi ấy, lúc chúng ta cùng ăn lẩu, cậu ăn rau chân vịt, còn tôi thì ăn rau muống, lúc đó tôi đã nghĩ ngoài Cố Tiểu Yến ra, chẳng có ai có thể bước vào trái tim cậu.”

Vương Huy: “Em ăn rau muống? Sao anh không nhớ nhỉ?”

Châu Tuệ: “Vì khi ấy cậu chỉ nghĩ đến rau chân vịt, nhất quyết đòi ăn rau chân vịt làm dĩ chủ quán phải chạy đi mua về cho cậu. Khi đó cậu ăn rất ngon miệng.”

Vương Huy: “Vậy à? Thật sự anh không biết là có rau muống. Châu Tuệ, hiện tại ngoài em ra, trong lòng anh không có ai cả. Vì vậy, mong em cho anh một cơ hội để có thể được hát ‘Cô gái trấn nhỏ’ cho riêng một mình em. Từ giờ trở đi, anh và em sẽ quay ngược lại thời đại học, làm lại từ đầu.”

Châu Tuệ nhìn Vương Huy, cười khổ: “Không thể quay lại được đâu.”

Vương Huy buồn bực nhìn Châu Tuệ: “Tại sao?”

Châu Tuệ: “Xin lỗi, Vương Huy. Tôi đã kết hôn rồi.”

Vương Huy ngơ ngác nhìn Châu Tuệ, một lúc lâu sau anh vẫn chưa phản ứng kịp với những lời Châu Tuệ nói.

Châu Tuệ nhìn ly bia bị đổ của Vương Huy: “Năm trước, cậu gặp Cố Tiểu Yến, mà khi đó tôi cũng kết hôn. Chồng tôi là Chu Cường, anh ấy đang làm việc tại một siêu thị. Hiện giờ chúng tôi đã mua nhà, cuộc sống rất hạnh phúc.”

Vương Huy bần thần nhìn ly bia: “Chỉ cần em hạnh phúc, anh cũng vui lòng.”

Châu Tuệ: “Nào, Vương Huy, chúng ta cùng uống cạn một ly. Hôm nay cảm ơn cậu đã cho tôi biết sự thật rằng thật ra lúc đầu trong lòng cậu cũng có tôi. Khi đó, trong lòng tôi cũng chỉ có cậu, nhưng đó chỉ là thời đại học. Sau khi chuyện tình cảm gái trai qua đi, cuộc sống của chúng ta đều đã thay đổi, đúng không?”

Châu Tuệ nâng ly rượu, Vương Huy cũng cầm ly lên, hai người một hơi cạn sạch.

Năm 2008, Trung Quốc xuất hiện hai người đàn ông bị thương nhất, một người là Lưu Tường tại Thế vận hội Olympic Bắc Kinh, người còn lại chính là người đã thấy rõ lòng mình sau mười năm chìm nổi – Vương Huy. Nhưng Vương Huy đáng thương hơn Lưu Tường. Lưu Tường muốn chạy về nhất, nhưng đôi chân lại không theo kịp người khác, còn Vương Huy muốn chạy nhưng lại không thể chạy, chỉ có thể đứng từ xa trông mắt nhìn người khác chạy vượt rào, chỉ khác nhau thể thôi nhưng lại là vết thương sâu đậm của Vương Huy.

Vương Huy cố gắng bày ra vẻ độ lượng: “Em hạnh phúc là anh yên tâm rồi.”

Châu Tuệ nghe vậy thì hơi cảm động, cô cố gắng tự trấn tĩnh, đứng lên, mỉm cười nhìn Vương Huy: “Nào, qua đây ôm một cái nào. Hy vọng sau này chúng ta đều hạnh phúc.”

Vương Huy đứng lên, ôm Châu Tuệ rồi hai người cùng nhìn nhau cười. Lần này Châu Tuệ lén tính tiền rồi hai người đi ra khỏi con hẻm nhỏ rồi nói lời tạm biệt. Những chiếc lá mùa thu ở Bắc Kinh từ từ rụng xuống, Vương Huy đạp lên chúng, cứ đi mãi, đến khi đi tới con đường cây bạch quả ở Ung Hòa Cung (một ngôi

chùa nổi tiếng ở Bắc Kinh), Vương Huy mới nhận ra thì ra mùa thu Bắc Kinh đẹp như vậy, khiến anh phải say mê. Anh nhìn sắc vàng rực rỡ của những chiếc lá bạch quả trên mặt đất, nhẹ nhàng ngâm nga ca khúc rất hợp cảnh: bài ‘Cuối thu’ của nam ca sĩ Mao Ninh.

“Ở nơi này cùng lá phong rụng vào cuối mùa thu

Tôi mới hiểu tôi không phải là tất cả của em

Bỗng nhiên quay đầu

Cố gắng gượng cười

Những chuyện cũ đã bay theo gió

Yêu nhau sao lại chia tay

Tại sao lại để tôi tin vào giấc mộng đó

Cuộc tình này không thể níu giữ

Tôi ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời

Nhớ khi xưa em đã nói yêu tôi mãi mãi

Lòng đành chôn vùi tình yêu cùng nỗi buồn

Muốn cầm tay em một lần nữa

Nhưng những ấm áp đã theo em rời khỏi tôi, chỉ còn lại cô đơn và lạnh lẽo

Gặp lại em giờ chỉ là giấc mộng

Nhìn em đi xa

Dòng lệ trong lòng tôi tuôn chảy

Vì em đã trả lại tất cả cho tôi.”

Vương Huy nhìn bức tượng Phật, nhìn đến khi như thấy được cô gái trần nhỏ Châu Tuệ chạy về phía anh dưới những tán lá bạch quả bay trong gió. Vương Huy cười. Nhưng một trận gió thu thổi tung những chiếc lá nằm xếp chồng dưới đất, xóa tan ảo ảnh. Giọt nước tràn ra khỏi khóe mắt. Vương Huy lặng lẽ xoa người, dáng người mất hút ở cây bạch quả cuối cùng.

Sau khi từ biệt Châu Tuệ, Vương Huy hẹn hò với một nữ ca sĩ quán bar tên là A Tuyết. Hai người có thể bàn luận về âm nhạc cả ngày mà không biết chán. Cả hai chưa thể nói là yêu nhau cuồng nhiệt mà chỉ có thể nói là cảm giác ở bên nhau rất tốt. Khi ở cùng A Tuyết, nhiều khi Vương Huy đã không còn nhớ hình ảnh của Châu Tuệ, nhưng trong những giấc ngủ, anh lại mơ thấy Châu Tuệ, thấy Trùng Khánh, thấy Trường Giang, thấy nồi lẩu, thấy Phùng Tùng, nhưng lại chưa bao giờ mơ thấy Chu Đình.

9. Bảy - 2010

Editor: Umi

Hai năm sau, Vương Huy quay lại Trùng Khánh để tham gia thi đấu một cuộc thi lớn dành cho ca sĩ quán bar. Trong thời gian tranh tài, Vương Huy đi tìm Phùng Tùng. Phùng Tùng vô cùng kinh ngạc nhìn Vương Huy đột ngột xuất hiện trước mặt mình, oán trách Vương Huy không xem anh ta là bạn thân, không thêm liên lạc với anh ta trong suốt mấy năm qua, cũng không thêm chấp nhận lời mời gia nhập nhóm trên QQ. Vương Huy khấn khoản nhận lỗi, nói vì mình đã theo đuổi một giấc mộng ca sĩ ngu ngốc.

Phùng Tùng mời Vương Huy vào một quán nước, nghiêm túc hỏi: “Cậu biết chuyện của Châu Tuệ chưa?”

Vương Huy ngạc nhiên nhìn Phùng Tùng: “Chẳng phải cô ấy kết hôn lâu rồi sao? Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

Phùng Tùng: “Nửa năm trước cậu ấy đã ly hôn rồi.”

Vương Huy: “Ly hôn?”

Phùng Tùng: “Đúng thế. Cậu ấy không nói với cậu sao?”

Vương Huy: “Không. Lúc trước, sau khi cô ấy kết hôn, tớ có gặp cô ấy một lần, sau đó thì không liên lạc nữa. Về sau nữa thì tớ bị mất điện thoại hai lần nên mất luôn số điện thoại của cô ấy.”

Phùng Tùng: “Cậu ấy gặp chuyện không may.”

Vương Huy lo lắng nhìn Phùng Tùng: “Chuyện gì?”

Phùng Tùng: “Cậu ấy bị ung thư vú.”

Vương Huy: “Ung thư vú?”

Phùng Tùng: “Ừ. Sau khi Châu Tuệ mắc bệnh, chồng cậu ấy liền quyết định ly hôn, còn lên bán luôn ngôi nhà của bọn họ. Châu Tuệ nói kết hôn được một năm thì cậu ấy phát hiện hần ta có quan hệ mờ ám với một nhân viên thu ngân làm cùng siêu thị. Cậu ấy biết sớm muộn gì hần ta cũng đòi ly hôn, nhưng không ngờ tên súc sinh đó lại tuyệt tình như vậy.”

Vương Huy: “Thằng khốn! Thế hiện giờ Châu Tuệ ra sao?”

Phùng Tùng: “Tinh thần cậu ấy rất sa sút. Mấy ngày nay tớ theo dõi QQ của cậu ấy, đều là những câu nói bi quan, chán đời. Tớ nghĩ Châu Tuệ không thể chống đỡ nổi nữa.”

Vương Huy: “Cậu không gọi điện cho cô ấy sao?”

Phùng Tùng: “Gọi, nhưng cậu ấy đều nói không sao. Tớ còn khuyên bảo cậu ấy qua QQ, hy vọng cậu ấy mạnh mẽ lên.”

Vương Huy: “Cậu biết nơi ở hiện tại của cô ấy không?”

Phùng Tùng: “Không biết, nhưng tớ có cách tìm được địa chỉ của cậu ấy.”

Vương Huy: “Cậu phải nhanh chóng tìm ra, tớ sẽ trở về Bắc Kinh.”

Phùng Tùng: “Cậu không tham gia cuộc thi?”

Vương Huy: “Tớ không thể bỏ mặc Châu Tuệ.”

Phùng Tùng liên lạc với Châu Tuệ trên QQ, nói muốn gửi cho cô mấy món đặc sản Trùng Khánh nên xin địa chỉ ở Bắc Kinh của cô. Lấy được địa chỉ, Phùng Tùng liền nói cho Vương Huy biết.

A Tuyết nghe tin Vương Huy từ bỏ cuộc thi để quay về Bắc Kinh thì muốn lên cơn điên. Cô ta nổi giận đùng đùng, nói với Vương Huy rằng anh đã vào được vòng chung kết, rất có khả năng giành chiến thắng, anh đã cố gắng phấn đấu trong quán bar nhiều năm như vậy chẳng phải chỉ vì ngày hôm nay sao? Nếu Vương Huy từ bỏ, những gì họ đã trả giá cho cuộc thi lần này sẽ trở thành cái gì?

Vương Huy nói anh có một người bạn học không còn nhiều thời gian, anh phải về xem người ấy thế nào. A Tuyết nói trên đời này có rất nhiều người không còn nhiều thời gian, Vương Huy không phải là đáng cứu thế, nếu anh quay về Bắc Kinh thì anh chính là kẻ ngu ngốc nhất.

Vương Huy nói so với tính mạng của bạn học cũ thì cuộc thi này chẳng là gì. A Tuyết nói nếu anh không quý trọng cuộc thi cũng có nghĩa là không quý trọng bản thân. Nếu anh quay về, hai người sẽ chia tay.

Vương Huy vẫn mua vé máy bay về Bắc Kinh. Phùng Tùng tiễn Vương Huy ra sân bay Giang Bắc, còn dặn dò anh phải chăm sóc Châu Tuệ thật chu đáo. Phùng Tùng rất muốn đi Bắc Kinh cùng Vương Huy, nhưng tháng sau anh ta sẽ kết hôn, có nhiều việc cần phải chuẩn bị nên không thể đi được. Vương Huy đảm bảo với Phùng Tùng là mình sẽ chăm sóc Châu Tuệ cẩn thận.

Mười phút trước khi lên máy bay, Vương Huy nhận được tin nhắn của A Tuyết. Cô ta nói hiện tại cô ta đã gặp được một nam ca sĩ thích cô ta, cô ta cũng cảm thấy anh ta hợp với mình.

Vương Huy nhẩm trả lời A Tuyết: “Tôi chúc mừng con mẹ nó cô đã tìm được tình yêu đích thực.”

Gửi xong tin nhắn, Vương Huy tắt điện thoại rồi lên máy bay về Bắc Kinh.

Vương Huy ra khỏi sân bay thủ đô, vội vàng gọi taxi, lòng nóng như bị lửa đốt chạy đến đứng trước một căn hộ nhỏ ở một tiểu khu cũ nát. Khi cánh cửa được mở ra, Vương Huy không thể cầm được nước mắt khi nhìn thấy Châu Tuệ vô cùng chật vật và tiều tụy.

Châu Tuệ ngơ ngác nhìn Vương Huy như nhìn sinh vật ngoài hành tinh. Anh bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa rồi nhìn thẳng cô: “Em khỏe không?”

Châu Tuệ cứng đờ nhìn Vương Huy, rồi đột ngột ôm cổ anh, với những cảm xúc vỡ vụn, cô bắt đầu gào khóc. Vương Huy cũng ôm chặt lấy Châu Tuệ, trên mặt là những giọt nước mắt không thể kìm nén.

Phòng Châu Tuệ tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, Vương Huy đỡ cô ngồi xuống sofa. Mắt Châu Tuệ đỏ ửng vì khóc, cô nghẹn ngào: “Sao cậu biết tôi ở đây?”

Vương Huy: “Phùng Tùng nói cho anh biết.”

Châu Tuệ: “Cậu ấy nói cho cậu biết chuyện của tôi?”

Vương Huy: “Ừ. Hiện giờ em sao rồi?”

Châu Tuệ: “Bây giờ tôi đã nhìn ra được nhiều thứ.”

Vương Huy sốt ruột hỏi: “Nhìn được gì chứ? Bệnh của em thế nào rồi?”

Châu Tuệ: “Còn một năm nữa.”

Vương Huy: “Là sao?”

Châu Tuệ cười khổ: “Tình trạng của tôi hiện giờ cũng giống như cậu thời đại học, trong lòng trống rỗng, mỗi ngày đều trống rỗng, một năm nữa thì tôi cũng chẳng còn nữa.”

Vương Huy kích động đứng lên: “Sao lại như vậy?”

Đúng lúc này thì chuông điện thoại Châu Tuệ reo lên, nhạc chuông là giai điệu êm dịu của bài hát ‘Cô gái trấn nhỏ’. Châu Tuệ nhìn Vương Huy cười rồi mới nhận điện thoại.

Là điện thoại của công ty bảo hiểm.

Châu Tuệ thản nhiên nói: “Xin lỗi, tôi bị ung thư vú, chỉ còn sống được một năm, các người thật sự mong muốn bán bảo hiểm cho tôi sao?”

Nhân viên công ty bảo hiểm đứng hình năm giây, rồi gác điện thoại.

Châu Tuệ cười khổ: “Cậu xem, tôi không cần kéo theo bọn họ, giờ chắc chắn bọn họ sẽ cho tên tôi vào danh sách đen.”

Vương Huy lo lắng: “Không được. Anh không muốn em chết, anh muốn nhìn thấy em sống.”

Châu Tuệ: “Vương Huy, cảm ơn cậu để đến thăm tôi, nhưng cậu nên rời khỏi đây thôi. Cuộc sống của cậu còn rất dài mà tôi chỉ còn lại một năm. Tôi sẽ đến sống ở một nơi nào đó, đừng thương hại tôi, tôi muốn bình thản ra đi.”

Vương Huy gầm lên: “Anh con mẹ nó không phải thương hại em. Anh con mẹ nó vẫn còn yêu em, mấy năm nay chưa từng quên em. Con mẹ nó em ra đi bình thản, còn anh thì sao?”

Châu Tuệ: “Vương Huy, cậu đừng đùa như vậy, từ trước đến giờ tôi chưa từng tin cậu yêu tôi.”

Vương Huy: “Trong lòng anh có ai chẳng lẽ anh con mẹ nó không biết sao? Khi học đại học là anh làm tổn thương em, nhưng sự thật là lòng anh có em, cũng có Cố Tiểu Yến, lúc ấy anh con mẹ nó thật sự muốn đuổi Cố Tiểu Yến ra khỏi tim để trong lòng chỉ còn em thôi, em hiểu chưa?”

Châu Tuệ buồn bực dựa vào sofa: “Cậu làm đầu tôi đau đầu quá, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Vương Huy: “Chẳng lẽ bố mẹ em không biết em bị bệnh?”

Châu Tuệ: “Sức khỏe bố mẹ tôi không tốt, tôi không thể để họ biết.”

Vương Huy: “Vậy chỉ có mình em chịu đựng ở nơi đây?”

Châu Tuệ: “Tôi còn có lựa chọn khác sao?”

Vương Huy: “Từ hôm nay trở đi, anh ở lại đây cùng em.”

Châu Tuệ: “Cậu định làm gì?”

Vương Huy: “Anh sẽ chăm sóc em, cùng em chữa bệnh.”

Châu Tuệ: “Vương Huy, hiện giờ tôi không còn chút cảm giác gì với cậu. Tôi không còn là Châu Tuệ học đại học ở Trùng Khánh năm xưa, bây giờ tôi là một người đàn bà đã ly hôn, là một người đàn bà bị chồng bỏ rơi, là một người đàn bà bị bác sĩ tuyên án tử hình, cậu hiểu không?”

Vương Huy: “Anh chỉ cần biết rõ là trong lòng anh có em, mặc kệ lòng em có anh hay không. Anh sẽ ở lại đây.”

Châu Tuệ: “Cậu đang giở trò lưu manh đấy à?”

Vương Huy: “Đúng, anh giở trò lưu manh, ngay từ đầu anh đã giở trò lưu manh với em, cả đời này anh sẽ giở trò lưu manh với em, dù xảy ra chuyện gì đi nữa!”

Châu Tuệ sụp đổ nhìn Vương Huy: “Vương Huy, cậu kết hôn chưa?”

Vương Huy: “Chưa!”

Châu Tuệ: “Thế còn bạn gái?”

Vương Huy: “Hôm nay vừa chia tay.”

Châu Tuệ: “Chia tay? Tại sao?”

Vương Huy: “Vì cô ta không thật sự yêu anh, mà anh cũng không yêu cô ta. Cô ta chỉ muốn anh nổi tiếng để sau này cô ta cũng được nổi tiếng theo. Bây giờ chắc cô ta đang nằm trên giường của một ca sĩ có chút danh tiếng nào đó.”

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Vương Huy, xem ra cậu còn thâm hơn tôi.”

Vương Huy: “Đừng nói nhảm nữa, mau chuẩn bị cho anh một cái giường đi.”

Châu Tuệ: “Tôi thuê căn phòng nhỏ như vậy, giường nhỏ như vậy, sofa cũng nhỏ như vậy.”

Vương Huy: “Anh đi mua đệm.”

Vương Huy xoay người đi ra cửa rồi vội vã chạy đi.

Hai mươi phút sau, Vương Huy thở hồng hộc, khiêng một cái đệm gấp về.

Châu Tuệ kinh ngạc nhìn Vương Huy: “Cậu mua ở đâu thế?”

Vương Huy: “Của một người dân công ngoài kia.”

Châu Tuệ: “Cậu trộm của người ta?”

Vương Huy: “Mua! Anh trả ông ta ba trăm tệ, ông ta liền vui vẻ gọi anh là ‘anh’, mẹ kiếp, ông ta đã là ông chú 50 rồi.”

Vương Huy đặt tấm đệm ở một góc phòng, nhìn thẳng Châu Tuệ: “Cần treo tấm màn không?”

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Vương Huy, hiện tại tôi hơi luống cuống, chúng ta cần bình tĩnh một chút.”

Vương Huy: “Bình tĩnh cái rắm! Muốn ăn gì, anh làm cơm cho em.”

Châu Tuệ kinh ngạc nhìn Vương Huy: “Cậu biết nấu ăn?”

Vương Huy: “Một ca sĩ không biết nấu ăn không phải là lưu manh giỏi.”

Châu Tuệ cười phì một tiếng.

Vương Huy cũng cười ngây ngô, nhìn Châu Tuệ: “Tài nghệ bếp núc của anh rất tốt.”

Châu Tuệ: “Vậy cậu nấu cháo đi, nấu với rau chân vịt.”

Vương Huy: “Em xác định là rau chân vịt?”

Châu Tuệ: “Lâu rồi tôi chưa ăn rau chân vịt, hôm nay gặp cậu thì muốn ăn một ít.”

Vương Huy: “Em nghỉ ngơi một lát đi, nửa tiếng sau anh sẽ cho em một nồi cháo tuyệt hảo. À, trong nhà có rau chân vịt không?”

Châu Tuệ: “Không có.”

Vương Huy: “Gạo thì sao?”

Châu Tuệ: “Cũng không có.”

Vương Huy: “Thế thường ngày em ăn cơm như thế nào?”

Châu Tuệ: “Gọi bên ngoài.”

Vương Huy: “Vậy nhà có bếp không?”

Châu Tuệ: “Có.”

Vương Huy: “Chờ anh.”

Vương Huy lại vội vã lao ra cửa.

Hai mươi phút sau, Vương Huy mang về ít gạo và mì, còn có một bó lớn rau chân vịt, có cả muối, dầu ăn và các loại gia vị khác, mồ hôi to mồ hôi nhỏ thay nhau nhễ nhại bước vào nhà.

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Sao lại mua nhiều rau chân vịt như vậy? Nhiều đó ăn một tháng cũng không hết.”

Vương Huy: “Em yên tâm, anh có thể làm cho em hai mươi món rau chân vịt.”

Châu Tuệ: “Trời đất! Vương Huy, cậu phải mua các loại thực phẩm khác nhau chứ, chúng ta không thể cứ ăn rau chân vịt mãi được.”

Đúng lúc đó thì một chú dân công khoảng chừng năm mươi tuổi xách một túi đồ ăn đi vào.

Vương Huy: “Anh trai, để ở đây.”

Chú dân công đặt hết thức ăn xuống mặt đất, cười ngây ngô nhìn Vương Huy: “Anh trai nhỏ, sau này cần gì thì cứ gọi tôi.”

Vương Huy lấy ra một ít tiền định đưa cho chú dân công, nhưng ông ấy từ chối: “Anh trai nhỏ, tôi không thể lại lấy tiền của cậu.”

Châu Tuệ: “Chú là người Tứ Xuyên?”

Vương Huy: “Chú ấy là người Phù Lăng. Chú ấy còn biết trường chúng ta ở Dương Gia Bình nữa.”

Phù Lăng (chữ Hán giản thể: 扶陵, Hán Việt: Phù Lăng khu) là một quận thuộc thành phố trực thuộc trung ương Trùng Khánh, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Quận này nằm ở giữa hai con sông Ô Giang và Trường Giang, còn có tên là “Du Đông Nam Đại Môn”. Sông Ô Giang trước kia gọi là Bồi Thủy.

Chú dân công: “Thật là trùng hợp. Tôi đang làm việc ở sở thú gần đây.”

Châu Tuệ: “Lâu rồi tôi mới lại được nghe giọng Trùng Khánh, cảm giác rất thân thiết.”

Chú dân công: “Em gái nhỏ, sau này có việc gì thì cứ gọi tôi, tôi ở ngay dưới lầu. Giờ tôi phải đi đây.”

Chú dân công nói xong liền đi ra cửa.

Vương Huy: “Em nghỉ ngơi một lát đi, nửa tiếng nữa anh gọi em dậy ăn cơm.”

Châu Tuệ nghe lời đi nằm nghỉ. Nửa tiếng sau, Vương Huy mở hộc tủ nhai rời khỏi phòng bếp, bưng theo một nồi cháo rau chân vịt, anh còn nấu thêm canh trứng cà chua và khoai tây thái sợi.

Châu Tuệ sững sờ nhìn Vương Huy đặt mấy món ăn lên bàn.

Vương Huy: “Đừng lo, ăn đi.”

Châu Tuệ: “Sao cậu làm được?”

Vương Huy: “Bạn gái cũ của anh mỗi ngày đều bắt anh phải nấu ăn, nếu anh không nấu thì sẽ cãi nhau, vậy nên bắt đầu dĩ phải nấu thôi.”

Châu Tuệ cầm đũa, gắp một miếng rau chân vịt bỏ vào miệng.

Vương Huy cũng cầm đũa, múc một chén cháo húp tuồn tuột.

Châu Tuệ khó chịu nhìn tướng ăn của Vương Huy.

Vương Huy: “Đói cả ngày nay rồi, lúc này trong bếp phải kiểm chế lắm anh mới không ăn vụng.”

Châu Tuệ bê bát cháo, vừa húp một miếng liền phun ra.

Vương Huy lo lắng nhìn Châu Tuệ: “Khó ăn lắm sao?”

Châu Tuệ: “Không phải, dạ dày tôi trước giờ không được tốt.”

Vương Huy: “Ăn từ từ thôi. Em muốn ăn gì thì cứ nói, anh sẽ nấu cho em ăn.”

Châu Tuệ: “Những món tôi muốn ăn thì cậu đã nấu hết rồi.”

Vương Huy: “Đây gọi là tâm linh tương thông.”

Châu Tuệ cười khổ, bê cháo ăn từng miếng một.

Cứ thế, Vương Huy ở lại cùng Châu Tuệ. Mấy ngày đầu, Châu Tuệ cứ ngỡ mình đang nằm mơ, nhưng khi thấy Vương Huy chạy đông chạy tây hỏi thăm bệnh tình của cô thì cô mới ý thức được rằng người đàn ông này thật sự muốn ở cùng cô. Châu Tuệ bối rối. Cô đã buông bỏ tất cả, chỉ sống cho qua những ngày cuối cùng, nhưng Vương Huy lại xuất hiện làm lòng cô gợn sóng. Mấy ngày nay, cô thường mơ thấy những cảnh tượng trước kia khi còn học ở Trùng Khánh. Nhìn người đàn ông vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, cô không muốn để Vương Huy lại bước vào tim cô một lần nữa, vì như vậy khi cô đi, cô sẽ cảm thấy khó chịu.

Vào một buổi sáng sớm, Châu Tuệ đứng cạnh cửa sổ ngơ ngác nhìn phong cảnh bên ngoài, Vương Huy đang dọn dẹp nhà cửa.

Châu Tuệ nhàn nhạt nói: “Vương Huy, mấy ngày này tôi luôn bị mất ngủ, tôi đã suy nghĩ rất lâu, thấy cậu vẫn nên rời khỏi đây thì hơn.”

Vương Huy buông cây chổi trong tay, bắt đầu dĩ nhìn Châu Tuệ: “Châu Tuệ, anh biết em đang bị bệnh nên anh sẽ không so đo với em mấy chuyện này. Nhưng anh muốn nói cho em biết, em không được đuổi anh đi.”

Châu Tuệ: “Cậu cho rằng như thế này rất ý nghĩa sao?”

Vương Huy: “Mấy hôm nay anh đem bệnh án của em tìm một vị chuyên gia, người đó nói chỉ cần tâm tình tốt, tích cực phối hợp trị liệu thì có thể sẽ xuất hiện kỳ tích.”

Châu Tuệ cười khổ: “Kỳ tích này rất xa vời.”

Vương Huy: “Em không thể bỏ qua kỳ tích này.”

Châu Tuệ: “Vương Huy, cậu ở cạnh tôi thế này chỉ làm khi đi tôi sẽ càng thêm khó chịu, rối rắm, cậu hiểu không?”

Vương Huy: “Hừ, con mẹ nó suốt ngày em cứ liên mồm đi đi đi. Con mẹ nó em đi bây giờ luôn đi, đứng từ trên này nhảy xuống thì em sẽ thỏa nguyện vọng ‘đi’ của em.”

Vương Huy không thể khống chế cảm xúc được nữa, bắt đầu hét lên với Châu Tuệ.

Châu Tuệ đau khổ ngồi xồm xuống.

Vương Huy chạy đến trước cửa sổ, mở cửa ra: “Con mẹ nó em không nhảy đúng không? Vậy anh nhảy.”

Vương Huy lập tức nhảy lên bệ cửa sổ, một chân đặt gần mép bực cửa.

Châu Tuệ vội vàng đứng dậy, kéo Vương Huy lại: “Anh điên rồi sao?”

Vương Huy thở phò phò nhìn Châu Tuệ: “Em mới điên. Em nhìn lại bộ dạng của mình xem.”

Châu Tuệ ôm bả vai Vương Huy kéo xuống khiến anh ngã sòng soài trên mặt đất. Vương Huy khổ sở ôm thắt lưng rên rĩ.

Châu Tuệ vội vàng chạm vào thắt lưng Vương Huy, anh đau đớn rên rĩ: “Đừng đụng vào, có lẽ anh bị gãy xương sườn rồi.”

Châu Tuệ lo lắng nhìn Vương Huy: “Anh đừng làm em sợ.”

Vương Huy đau đớn nằm trên mặt đất một lúc thì dừng cảm đứng lên, nói muốn làm sủi cỏ nhân rau chân vịt trộn với trứng gà.

Vương Huy bận rộn hai tiếng đồng hồ thì cũng cho Châu Tuệ bưng sủi cỏ ra bàn ăn. Châu Tuệ ăn hai bát lớn sủi cỏ, đây là bữa tối mà cô thấy ngon miệng nhất. Sau khi ăn xong, Châu Tuệ đi đi lại lại trong phòng hơn hai mươi vòng vì cô ăn quá nhiều, quá mức chịu đựng của dạ dày.

Một tháng sau, Phùng Tùng cùng vợ mới cưới tới Bắc Kinh hưởng tuần trăng mật. Vương Huy và Châu Tuệ dẫn hai người đến Toàn Tụ Đức để chiêu đãi bọn họ.

Toàn Tụ Đức là thương hiệu vịt quay nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Vợ của Phùng Tùng vừa nhìn thì thấy có điểm giống Chu Đình, nhưng cô ấy hiền lành hơn Chu Đình rất nhiều. Phùng Tùng rất yêu vợ, anh quay kỹ một miếng thịt vịt rồi đưa đến miệng vợ. Vương Huy và Châu Tuệ thấy cảnh này thì không chịu được, nói lần này Phùng Tùng hết cứu vãn được rồi. Phùng Tùng cười hề hề, nói bây giờ anh ta đích thực là Bá Nhĩ Đóa. Mặc dù Vương Huy và Châu Tuệ biết khá nhiều tiếng địa phương Trùng Khánh nhưng đối với từ Bá Nhĩ Đóa này vẫn còn mù mờ, không hiểu nổi. Vợ Phùng Tùng giải thích từ này theo người phương bắc có nghĩa là sợ vợ. Vương Huy nghe thế vội vàng mời Phùng Tùng một ly, nói Phùng Tùng là người đàn ông đáng để người khác phải học hỏi. Bọn họ vừa ăn thịt quay vừa ôn lại chuyện cũ, đến khi cơm no rượu say Phùng Tùng mới lấy ra một tờ giấy đưa cho Châu Tuệ.

Châu Tuệ nhìn tờ giấy, trên đó viết “Toàn thể bạn học lớp chứng khoán 9901 hy vọng Châu Tuệ chiến thắng bệnh tật, dũng cảm đối diện với cuộc sống, 35 người chúng tôi mãi mãi ở bên cậu.”

Phùng Tùng rưng rưng nhìn Châu Tuệ: “Lớp phó học tập Châu, đây là chữ ký của 35 người chúng tôi, có người đã đi Quảng Châu, có người thì ở Sơn Tây, còn có hai người đang ở Thượng Hải. Tôi đã liên lạc với họ, mỗi người nhận được giấy đều ký tên rồi nhanh chóng chuyển phát nhanh gửi đến cho người khác, cứ thế chuyển đi cho từng người, rồi dùng cách nhanh nhất có thể để chuyển về Trùng Khánh.”

Châu Tuệ cầm tờ giấy, đọc lên từng cái tên một: “Phùng Tùng, Chu Đình, Lý Kiến Cương, Cao Nguyên, Tôn Phương...”

Nước mắt Châu Tuệ từng giọt từng giọt rơi xuống trang giấy, đọc đến tên người cuối cùng, cô ngạc nhiên khi đó là giáo sư Thái.

Phùng Tùng: “Đúng rồi, còn có cả giáo sư Thái nữa. Giáo sư nói cậu là sinh viên xuất sắc nhất mà bà đã từng được dạy trong suốt cuộc đời dạy học của bà. Giáo sư hy vọng cậu cũng sẽ xuất sắc vực dậy tinh thần, dũng cảm nhìn về phía trước.”

Châu Tuệ nghe đến đó thì không thể kìm nén được nữa, cô nhào vào ngực Vương Huy òa khóc nức nở.

Phùng Tùng: “Hiện giờ trong lớp chúng ta chỉ còn lại cậu và Vương Huy là chưa ký tên, bây giờ hai người hãy ký đi.”

Phùng Tùng lấy cây bút đưa cho Vương Huy. Tay Vương Huy khẽ run, ký tên mình lên tờ giấy rồi đưa bút cho Châu Tuệ. Tay Châu Tuệ run rẩy không ngừng, cô đã không còn đủ sức để ký tên. Vương Huy nắm lấy bàn tay Châu Tuệ, hai người cùng dùng sức, ký tên Châu Tuệ lên trang giấy.

Nước mắt ướt đầm trên gương mặt Phùng Tùng và vợ. Phùng Tùng nghiêm túc nhìn Vương Huy: “Vương Huy, năm 2012 sẽ là kỷ niệm mười năm lớp chúng ta tốt nghiệp, cậu nhất định phải cùng Châu Tuệ mang theo tờ giấy này quay lại Trùng Khánh. Tổ sẽ gọi tất cả mọi người trong lớp cùng trở về Trùng Khánh rồi chúng ta sẽ cùng nhau vui chơi. Cậu nhất định phải dẫn Châu Tuệ đến cho tôi, nếu không tôi sẽ đập gãy xương sườn của cậu. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cậu vẫn còn nợ tôi một cái xương sườn.”

Vương Huy ôm Phùng Tùng, dán mặt vào tai anh ta, nói nhỏ: “Tổ không chỉ dẫn cô ấy về Trùng Khánh, tổ còn muốn cưới cô ấy nữa.”

Phùng Tùng cho Vương Huy một đám: “Cậu muốn giống tổ trở thành Bá Nhĩ Đóa sao?”

Vương Huy cùng Phùng Tùng đều nở nụ cười vui vẻ.

Phùng Tùng lấy ra năm vạn tệ giao cho Vương Huy. Châu Tuệ vội vàng nói mình không thể nhận số tiền này.

Phùng Tùng: “Trong này có ba vạn là do các bạn học cùng nhau góp, hai vạn là tiền mừng cưới của vợ chồng chúng tôi. Một năm sau các cậu hãy phải chiêu đãi toàn thể chúng tôi ăn uống thả cửa ba ngày để trả nợ. Nhưng nói trước cho các cậu biết, tôi đã nhắm trúng một quán ăn ở Tấn Vân Sơn, món ăn ở đó cực kỳ đắt tiền.”

Cuối cùng Vương Huy và Châu Tuệ cũng nhận tiền. Bọn họ dẫn vợ chồng Phùng Tùng tham quan Cố Cung, Vạn Lý Trường Thành, Thiên Đàn. Ba ngày sau, vợ chồng Phùng Tùng hạnh phúc rời khỏi Bắc Kinh.

Một tuần sau, Vương Huy dẫn Châu Tuệ đến bệnh viện chuyên về ung bướu kiểm tra. Bác sĩ nói bệnh tình của Châu Tuệ còn có thể khống chế, nhưng khả năng chữa khỏi không lớn lắm, cô cần phải lạc quan, tích cực phối hợp với sự điều trị của bác sĩ. Ở thời điểm hiện tại, Châu Tuệ có cảm giác như trong người đang có một luồng sức mạnh vô cùng ấm áp thôi thúc cô tiến về phía trước, vì cô biết bên cạnh mình không chỉ có một Vương Huy mà còn có 35 người bạn học và cả giáo sư đang chờ cô, vậy nên lòng tin bản thân sẽ chiến thắng được bệnh tật càng lúc càng lớn dần trong cô.

Ban ngày Vương Huy ở nhà chăm sóc Châu Tuệ, buổi tối anh sẽ đi hát ở quán bar. Vì muốn tiết kiệm tiền nên mỗi ngày Vương Huy thay vì đi xe đạp điện vòng theo Nam Tứ Hoàn thì anh lại đi theo đường vành đai 2, điều này làm Vương Huy gầy hẳn đi. Một hôm, Vương Huy ngã bệnh. Anh nằm trên giường toát mồ hôi lạnh, mặc dù Châu Tuệ đã cho anh uống thuốc nhưng anh vẫn cảm thấy rất lạnh. Nhìn Vương Huy dù đã đắp chăn nhưng vẫn run lên vì lạnh, Châu Tuệ đột nhiên chui vào chăn rồi nồng nhiệt hôn Vương Huy. Hai người lẫn lộn trong chăn, đây là lần đầu tiên hai người nằm chung một giường. Châu Tuệ và Vương Huy trao nhau những nụ hôn nóng bỏng trong suốt một tiếng đồng hồ, khi ngừng lại thì cơ thể cả hai đã ướt đầm mồ hôi. Hai người nằm trong chăn ôm chặt lấy nhau, chưa bao giờ thấy tim cả hai gần kề nhau như vậy, cảm giác xúc động như một dòng nước ấm chảy dọc trong cơ thể hai người. Vương Huy nhẹ nhàng ngâm nga ‘Cô gái trần nhỏ’, Châu Tuệ lặng lẽ rơi những giọt nước mắt hạnh phúc.

Một mùa thu nữa lại về, nhưng mùa thu Bắc Kinh năm nay nồng nàn hơn năm ngoái. Sau khi xem xét bệnh tình của Châu Tuệ, bác sĩ đề nghị cô nên làm phẫu thuật cắt bỏ một bên ngực, như vậy sẽ giúp tế bào ung thư không di căn sang nơi khác. Thật ra vào lúc này rồi Châu Tuệ cũng không nghĩ tới mình có cần một bên ngực đó hay không, dù sao tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Hơn nữa mỗi khi nhìn tờ giấy có đầy đủ chữ ký của bạn học, Châu Tuệ luôn khích lệ bản thân, nhắc nhở mình phải sống, nhất định phải sống. Cô hy vọng có thể gặp lại những người đã làm cô phải khóc vì xúc động ấy.

Trước khi phẫu thuật một ngày, Vương Huy đã làm một chuyện cảm động nhất trong cuộc đời Châu Tuệ. Anh cầu hôn Châu Tuệ. Anh nói cho dù Châu Tuệ có ngực hay không có ngực, anh vẫn muốn cưới cô làm vợ. Châu Tuệ từ chối lời cầu hôn của anh.

Nước mắt rơi trên gương mặt Vương Huy, anh nói: “Châu Tuệ, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đứng ở bờ Trường Giang, anh đã nói ngực của em rất lớn làm em choáng váng không?”

Châu Tuệ: “Đúng vậy, lúc ấy em thật sự rất choáng váng, nhưng hiện giờ anh còn làm em mờ mịt hơn.”

Vương Huy quỳ một bên gối, lấy ra một chiếc nhẫn từ túi áo: “Châu Tuệ, nếu em không chấp nhận gả cho anh, vậy hãy để ông trời đánh chết anh, có lẽ đó là báo ứng mà anh phải nhận lấy.”

Châu Tuệ tức giận nhìn Vương Huy: “Anh nói bậy bạ gì thế?”

Vương Huy: “Ban đầu, em nghĩ rằng anh chỉ thích thú với bộ ngực của em, thật ra khi đó anh đúng là có hứng thú với ngực em thật, nhưng sau khi ở bên cạnh em một thời gian, anh biết lòng anh đã có em. Anh thừa nhận động cơ ban đầu quả thật rất không đàng hoàng, vậy nên nếu em không đồng ý gả cho anh thì hãy để ông trời đánh chết anh đi.”

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Trời ạ, có người cầu hôn như anh sao?”

Vương Huy: “Em chọn đi, để ông trời đánh chết anh hay lấy chiếc nhẫn này?”

Châu Tuệ hoàn toàn sập đổ nhìn Vương Huy: “Anh im lặng một chút. Chúng ta cần phải bình tĩnh.”

Vương Huy: “Anh không bình tĩnh được nữa. Anh đã thề độc, nếu anh không lấy được em thì anh sẽ bị trời đánh chết. Sau này, khi nào ngoài trời có mưa to sấm sét thì anh sẽ chạy ra mảnh đất trống. Anh không tin ông trời sẽ bỏ qua cho anh.”

Châu Tuệ sững sờ, ngẩn người nhìn Vương Huy: “Vương Huy, em không biết phải nói gì nữa.”

Vương Huy đeo nhẫn lên ngón áp út của Châu Tuệ: “Ông trời luôn nhân từ nương tay cho nhân loại, anh hy vọng em cũng nhân từ nương tay với anh.”

Vậy là dưới tình huống Châu Tuệ không chút phòng bị, không thể kháng cự, không còn đường lui, Vương Huy cầu hôn thành công. Ngày hôm sau, Châu Tuệ làm phẫu thuật cắt bỏ một bên ngực. Mấy tháng sau, Châu Tuệ trải qua quãng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời của mình. Đến năm 2011, rốt cuộc Châu Tuệ cũng chờ đợi được kỳ tích. Sau một thời gian chịu đựng những cơn đau, bác sĩ tuyên bố Châu Tuệ có thể giành lại được sự sống.

Cũng trong năm 2011, Châu Tuệ dẫn Vương Huy về Hà Bắc ra mắt bố mẹ. Bố mẹ Châu Tuệ cực kỳ hài lòng về Vương Huy. Sau đó, Vương Huy dẫn Châu Tuệ về Sơn Đông. Sau đó nữa, hai bên gia đình chờ ngày bàn hôn sự. Sức khỏe Châu Tuệ càng ngày càng có chuyển biến tốt, cô tìm một công việc làm trên mạng, mỗi ngày lên diễn đàn giới thiệu một chút về sản phẩm, nếu bán được thì càng tốt, công việc tương đối thoải mái. Thật ra bác sĩ đề nghị trong thời gian này Châu Tuệ không được làm việc vì bệnh tình của cô chưa hoàn toàn được khống chế, còn có thể tái phát, nhưng Châu Tuệ thật sự không đành lòng nhìn một mình Vương Huy liều mạng làm việc nuôi sống cả hai ở thành phố Bắc Kinh đắt đỏ nên cô đã lên làm công việc trên mạng này.

Mùa xuân năm 2012, Vương Huy và Châu Tuệ đón tết ở Bắc Kinh. Đêm giao thừa, hai người cùng nhau gói sủi cảo, uống rượu vang. Khi tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, Vương Huy nói với Châu Tuệ anh muốn vào ngày 4 tháng 1 năm 2013, anh sẽ chính thức cưới cô làm vợ, anh muốn cùng Châu Tuệ sống bên nhau trọn đời. Châu Tuệ hạnh phúc nói với Vương Huy rằng cô nhất định sẽ đợi được đến ngày 4 tháng 1 năm 2013, chỉ cần đợi được đến ngày đó, bọn họ sẽ sống bên nhau trọn đời.

10. Tám - 2012

Editor:Umi

Nhắc đến năm 2012 là người ta nghĩ ngay đến ngày tận thế, và lớp chứng khoán 9901 đã thực sự đón nhận ngày tận thế. Chiều ngày 22 tháng 5, cách ngày kỷ niệm mười năm lớp bọn họ tốt nghiệp một tháng, Phùng Tùng qua đời vì tai nạn giao thông.

Khi nhận điện thoại báo tin dữ của Chu Đình, Châu Tuệ và Vương Huy cũng chờ đến mười lăm phút rồi mới cuống cuống đặt vé máy bay đi Trùng Khánh. Đến nhà Phùng Tùng, hai người thấy có rất nhiều bạn học đã ở đó từ trước. Vợ Phùng Tùng khóc đến muốn ngất lịm đi. Cô nói với mọi người rằng lúc Phùng Tùng lái xe qua một khúc cua, có một chiếc xe tải bị mất phanh lao thẳng vào xe họ. Trong lúc nguy cấp, Phùng Tùng vội vàng đẩy vợ ra khỏi xe, lúc anh định mở cửa xuống xe thì chiếc xe tải kia đã đâm tới. Vợ Phùng Tùng trở mặt nhìn xe bọn họ lao xuống dòng Trường Giang, mà Phùng Tùng cũng theo chiếc xe chìm xuống dưới. Mặc dù trực視 được chiếc xe nhưng lại không tìm thấy Phùng Tùng, cảnh sát nói khả năng Phùng Tùng sống sót là không. Vậy là theo lời của cảnh sát, Phùng Tùng đã vĩnh viễn biến mất trong lòng Trường Giang.

Vận mệnh thật biết trêu ngươi, Phùng Tùng hy vọng Châu Tuệ có thể chờ đến tháng 6 năm 2012, nhưng trở tráo thay, anh lại chỉ chờ được tới tháng 5. Tin dữ Phùng Tùng qua đời nhanh chóng được truyền tới tai bạn tiểu học, bạn trung học rồi đến bạn đại học. Phùng Tùng là người bạn học tốt nhất của lớp chứng khoán 9901, cũng là ông chồng sợ vợ tuyệt vời. Rất nhiều bạn học từ trời nam đất bắc đến đưa tiễn Phùng Tùng, bọn họ hy vọng quãng đường cuối cùng của người bạn nghĩa khí thích đặt biệt danh này sẽ không cô quạnh.

Châu Tuệ và Vương Huy ở lại Trùng Khánh một tháng, chờ đến ngày 22 tháng 6.

Ngày 22 tháng 6, rất đông bạn học đến bờ Trường Giang. Hôm nay là ngày kỷ niệm mười năm lớp chứng khoán 9901 tốt nghiệp, nhưng Phùng Tùng đã vĩnh viễn nằm dưới lòng Trường Giang. Vương Huy ôm đàn ghi-ta, cùng mọi người đồng thanh hát ca khúc Phùng Tùng thích nhất trong cuộc đời anh, bài ‘Anh hùng chân tâm’.

‘Tôi có một giấc mơ

Đó là dùng tiếng hát để xoa dịu nỗi đau của bạn

Những ngôi sao rực rỡ trên bầu trời, ai mới thực sự là anh hùng

Nhân gian cho tôi những xúc cảm

Nhưng không có hận, cũng chẳng có đau

Chỉ mong khắp nơi trong thiên hạ đều có tình

Dùng giọng ca tiếng hát của tôi để đổi lấy nụ cười thật lòng của bạn

Cầu mong bạn có người cùng chung hoạn nạn

Hãy trân trọng cuộc sống từng phút từng giây

Hãy luôn cố gắng thực hiện ước mơ

Không trải qua mưa gió sao thấy được cầu vồng

Không ai không cố gắng mà giành được thành công

Hãy trân trọng cuộc sống trong từng xúc cảm

Hãy ôm lấy người bạn thân thiết với tình thương mến

Để cùng nói những lời thật lòng rồi cùng rơi những giọt nước mắt hạnh phúc

Khi đó bạn chính là anh hùng’

Mặc dù Phùng Tùng không phải là một đại anh hùng, nhưng anh là một người bạn trọng tình trọng nghĩa, và là một anh hùng sợ vợ. Châu Tuệ lấy tờ giấy ra, đó là tờ giấy có chữ ký của bạn học, tờ giấy dùng để khích lệ cô trong suốt thời gian vừa qua, chính tay Phùng Tùng đã đưa nó cho cô. Nhưng vận mệnh tàn khốc. Châu Tuệ lặng lẽ thả trôi tờ giấy xuống dòng Trường Giang, cô muốn Phùng Tùng biết những người bạn học có tên trong tờ giấy này đều đã giữ lời hứa với anh, lời hứa hợp lớp nhân kỷ niệm mười năm tốt nghiệp. Mọi người đứng ngay ngắn, đồng loạt hướng về Phùng Tùng đang nằm sâu trong dòng Trường Giang bất lay. Giáo sư Thái đứng đằng sau bọn họ, bà như vừa thấy một Phùng Tùng vừa phóng túng vừa hoạt bát hiếu động, cũng vô cùng bướng bỉnh. Suốt 30 năm dạy học, dù đã nhiều lần nghe tin học trò từng

người từng người ra đi khi còn rất trẻ, nhưng chưa bao giờ giống lần này, bà cảm thấy tự hào về lớp chứng khoán 9901. Mặc dù bọn họ không phải học trong một ngôi trường danh tiếng, lớp chứng khoán 9901 của bọn họ cũng phải là lớp học khiến người ta phải nhớ đến, nhưng bọn họ đã cho bà thấy được một loại tình nghĩa, đó là cuộc đời chúng ta không bao giờ có thể vứt bỏ được tình bạn học.

Chu Đình cùng chồng và cậu con trai ba tuổi đến viếng Phùng Tùng. Lần đầu tiên mọi người thấy Chu Đình khóc. Châu Tuệ và Chu Đình ôm chặt lấy nhau, hai người có cảm giác như Phùng Tùng vẫn đang ở bên cạnh họ, chưa hề rời xa.

Phùng Tùng cứ thế mà lặng lẽ rời xa chúng ta. Nhiều năm sau này, vẫn có người còn nhớ biệt danh Phùng Ba Lần, vẫn có người còn nhớ về nụ hôn mãnh liệt ở Tấn Vân Sơn, vẫn có người còn nhớ anh nổi giận trong bồn cầu, vẫn có người còn nhớ anh vô sỉ đùa dai. Phùng Tùng đã thực sự đi xa, nhóm QQ thiếu anh trở nên tĩnh lặng, nhưng anh luôn sống mãi trong lòng mỗi người.

Sau khi rời khỏi Trường Giang, Châu Tuệ và Vương Huy trở lại Dương Gia Bình. Trường Cao đẳng nghề công nghiệp Trùng Khánh đã đổi tên thành Học viện khoa học kỹ thuật Trùng Khánh, địa điểm cũng đã được chuyển đến chỗ khác. Mặc dù không tìm thấy trường nhưng Châu Tuệ và Vương Huy vẫn tìm được suối hoa đào, nay đã sạch sẽ và trong hơn nhiều so với trước kia. Hai người ngồi dưới gốc hoa đào bên dòng suối, lòng cũng thanh khiết hơn.

Ngày 4 tháng 1 năm 2013, Vương Huy cưới Châu Tuệ, Châu Tuệ trở thành vợ Vương Huy, là rau chân vịt gặp rau muống, là Châu Tuệ đã gặp gỡ Vương Huy. Bọn họ trải qua hơn mười năm hợp tan tan hợp, nhưng cuối cùng duyên phận đã để họ được ở bên nhau.

Kết thúc câu chuyện này, bạn học Cố - cũng là tác giả câu chuyện, cũng chính là tôi - có đôi lời muốn nhắn nhủ: Trên đời này, ai là món ăn của ai chính là do ông trời quyết định, là do vận mệnh sắp đặt, là do duyên phận an bài chứ không hề liên quan đến đầu bếp, cũng chẳng liên quan đến phi thành vật nhiều, và càng không liên quan đến những chòm sao.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-rau-chan-vit-gap-rau-muong>